

SUPERPODER

Una comèdia para-normal

Exemplar per a ús de companyies i productores teatrals
Permeses còpies només per a ús intern de companyies i productores

Teatre

Marc Egea
DRAMATURG
I GUIONISTA

PERSONATGES

JAKE

Home. Trenta-tants anys. Nerviós, impulsiu.

CANDY

Dona. Més jove que Jake. D'aspecte delicat.

BARMAN

Home. De més edat que Jake. Inspira confiança.

PSIQUIATRA

Home. Doctor Bannister. Una mica setciències.

HOME DE LA GORRA

Amb ulleres gruixudes i camisa de llenyataire. Sembla un assassí en sèrie.

LLOC

L'acció transcorre en un municipi fictici de la costa Est dels Estats Units d'Amèrica, Anomenat Ellentown.

TEMPS

Hivern de l'any 1974.

SUPERPODER

Una comèdia para-normal

ESCENA 1

Petita editorial propietat del matrimoni Wallace, anomenada Candy Press. A l'oficina de Candy Press hi ha un parell de taules amb les seves corresponents màquines d'escriure. Una porta condueix a la impremta de l'editorial, que queda fora de la vista. No obstant això, podem sentir el soroll de les màquines treballant. Una altra porta dona al carrer.

JAKE i CANDY WALLACE estan asseguts davant de les seves respectives taules. Jake repassa els comptes. Candy està escrivint a màquina amb dos dits, molt a poc a poc. Al costat de Candy hi ha un munt de sobres postals de color marró, mida foli.

JAKE

(per a si mateix, desmoralitzat)

No, no, no...

CANDY

Què passa...

JAKE

Hem de parlar...

CANDY

"Encoraginem" està ben dit, Jake?

JAKE

Què?

CANDY

Encoraginem. " L'encoraginem a que segueixi escrivint amb el mateix entusiasme i, d'aquesta manera, ens pugui enviar ben aviat la seva següent novel..."

JAKE

(interrompent)

És igual. No importa. Escolta'm, hem de parlar.

CANDY

Sí, digues.

Candy redueix la velocitat de mecanografiat.

JAKE

Escolta'm.

CANDY

Sí.

Candy redueix més la velocitat de mecanografiat.

JAKE

Sisplau. Pots...?

CANDY

Sí, escolto.

Candy es gira cap a Jake, sense deixar de mecanografiar, molt a poc a poc.

JAKE

Pots parar, sisplau, Candy?

CANDY

És clar, Jake, digues.

Candy prem una darrera tecla. A Jake se li posa cara de boig. Dos segons després, la seva expressió torna a la normalitat. No obstant això, Candy deixa de prémer tecles completament.

JAKE

Gràcies, amor. Mira: estem en números negatius. I seguim baixant.

CANDY

Es pot baixar més?

JAKE

Sí. I si seguim així arribarem a l'infern.

CANDY

No diguis "infern", Jake, sisplau.

JAKE

Volia de ser educat: si seguim així ens anirem a la merda. I ens hi submergirem. Mira la trajectòria que portem...

A darrere seu, Jake té el clàssic gràfic empresarial que, en el cas de Candy Press, sembla el pendent d'una muntanya.

JAKE

... És pitjor que el meu expedient acadèmic. Si seguim així, en poques setmanes no podrem cobrir despeses, i no podrem ni pagar tan sols el col·legi del Jimmie...

CANDY

El col·legi del Jimmie?

JAKE

Sí.

CANDY

Oh, no, això no pot passar. I si acomiadem un treballador?

JAKE

Ja no ens queden treballadors per acomiadar. Hem acomiadat cinc l'últim any. Només ens queda el Paul. Però al Paul no podem acomiadar-lo perquè si acomiadem al Paul qui s'ocuparà de fer anar les màquines pesades?

CANDY

Podria canviar la nostra sort.

JAKE

Com!

Candy agafa un sobre del munt de sobres de color marró.

JAKE

No...

CANDY

¿Qui ens diu que aquest esborrany de novel·la no ens l'està enviant la nova Jane Austen, una Jane Austen adolescent desitjant ser descoberta pel món?

JAKE

Ens ho diu: que no estem al segle XIX, estem a l'any 1974; que això no és Anglaterra, és un maleït poble dels Estats Units i que nosaltres no som la... com es deia?

CANDY

Hogarth Press.

JAKE

...Nosaltres no som la Hogarth Press, sinó la singular i irreplicable Candy Press.

CANDY

Oh, Jake. On està aquell valent emprenedor que va muntar aquesta editorial amb tanta il·lusió fa només 6 anys?

JAKE

Al fons de la gràfica. Allà. I tu també, encara que no t'hi vegis.

CANDY

Una mica d'imaginació, sisplau. Siguem positius. Això podria ser la nova "Emma" de Jane Austen.

JAKE

Quina mania amb Jane Austen. Imaginació? T'he de recordar quants exemplars portem venuts del nostre flamant últim llançament: "Amy", de Caroline Baker? No l'han comprat ni els parents més propers de Caroline Baker. És trist admetre-ho, amor, però les novel·les femenines han deixat de donar diners.

CANDY

I què em dius de "Cathy" de Gwendolyn Turner?

JAKE

No em vinguis ara amb "Cathy" de Gwendolyn Turner, sisplau. Allò va passar fa sis anys: va ser la sort del principiant. Mai tornarem a tenir un èxit com "Cathy" de Gwendolyn Turner.

CANDY

Per què dius això?

JAKE

Per començar, perquè Gwendolyn Turner es va treure la vida poc després del llançament de la novel·la...

CANDY

Sí. D'acord. Però el seu llibre va poder inspirar moltes joves escriptores. Només hem de trobar una. Tinc un pressentiment: aquesta podria ser la nostra nova "Cathy" de Gwendolyn Turner.

JAKE

El mateix vas dir de... "Chelsie", de Margaret Crosby; de "Cheryl", d'Esther Johnson, de "Minnie", de "Lucie", d' "Annie", d' "Elsy", de "Christy", de "Mandy", de tots els títols que hem publicat.

(Jake ha assenyalat llocs de la gràfica a mida que esmentava títols)

És possible que hàgim tingut abans aquesta conversa? Segur que sí. Estem fent alguna cosa malament, vida. És moment d'aturar-nos i analitzar-ho bé, abans que...

CANDY

És aquesta!

Candy ha obert un dels sobres, il·lusionada.

JAKE

Què.

CANDY

El nou clàssic americà del segle XX.

JAKE

Sí clar. Com "Connie", com "Cassie", com "Carey". Com es titula aquesta?

CANDY

"Capri".

JAKE

Oh, no.

CANDY

Como l'illa francesa. No et sembla un títol evocador?

JAKE

Sí, és clar. M'evoca la idea de fracàs.

Candy obre la carta que acompanya la novel·la mecanografiada.

CANDY

Sisplau, Jake, sigues optimista.

JAKE

Ho intento, de debò ho intento, però no em surt. De què va?

CANDY

Ui, no transcorre a l'illa de Capri: Capri és el nom de la protagonista. Què evocador, oi? Aquí diu que la novel·la va sobre una noia molt especial, anomenada Capri, que viu en un petit poble d'Amèrica del Nord envoltada de noies amargades que es dediquen a amargar-li la vida perquè Capri és especial i les altres no poden suportar-ho...

JAKE

Oh, Candy... ¿No comences a tenir la lleugera sospita que el públic ja no està interessat en les nostres novel·les femenines? Siguem realistes. Si volem salvar la nostra petita editorial, suggereixo que Candy Press deixi de ser un segell exclusivament femení... I que... comencem a publicar novel·les d'altres gèneres.

Les paraules de Jake entristeixen sobtadament Candy.

CANDY

No.

JAKE

Què tens contra els western?... Contra les novel·les policiaques?... D'aventures?... De ciència ficció?... Què tens contra els còmics?

Candy ha negat amb tristesa cadascuna de les propostes que ha fet Jake.

CANDY

(suplicant)

Amor, acomiadem al Paul. No el necessitem.

JAKE

No el necessitem? I qui s'ocuparà de les màquines pesades si no tenim al Paul?

ESCENA 2

A escena, el típic bar americà, sorollós, amb música. Veiem només la barra amb els seus tamborets. Darrere la barra, hi ha un BARMAN netejant estris plens de greix.

BARMAN

Maleït greix...

Entra Jake i saluda al barman amb familiaritat.

JAKE

Larry.

BARMAN

Jake.

Jake s'asseu en un tamboret de la barra.

BARMAN

Jake, t'he d'explicar una cosa important: Estic valorant seriosament l'opció de jubilar-me.

JAKE

Et puc fer una pregunta?

BARMAN

Sí, és clar.

JAKE

Em veus ocupant-me de màquines pesades? I pringant-me les mans de greix! A mi?! Creus que jo he nascut per caure tan baix?

El barman, que està pringant-se les mans de greix, mira Jake.

BARMAN

No et diré el que estic pensant ara mateix.

JAKE

Això li he dit a la meva dona. Jo no sóc com els homes d'aquest poble. Jo sóc especial. Jo, per variar: tinc cervell. Au, posa'm un whisky, no vull que em pugi més l'emprenyamenta. Què deies?

Jake agafa un diari.

BARMAN

Bé, potser t'agafi una mica desprevingut, però t'asseguro que porto temps donant-li voltes i, doncs, en fi... que crec que està molt a prop el moment de la meva retirada. Tu què en penses?

JAKE

És una bogeria!

BARMAN

Una bogeria?

Jake ha descobert una notícia al diari.

JAKE

Un altre assassinat!

BARMAN

Ah, sí.

JAKE

"La policia del comtat confirma haver trobat una altra dona assassinada".
Una altra!

BARMAN

Vaja.

JAKE

Això ja és una massacre. On ha estat aquesta vegada?

(mirant al diari)

A la intersecció de Cromwell. Això no és ni a tres milles d'aquí, quina por.

(llegint)

"Es creu que l'assassí es va aproximar a la víctima per darrere, la va escanyar fins a matar-la, i després va fugir corrents". Quantes dones han mort des de començament d'any? Quinze?

BARMAN

Dotze.

JAKE

Dotze dones! Quina bogeria. No hi ha dubte, és un altre imitador de Charles Manson. És que no deixaran d'aparèixer imitadors de Charles Manson per tota Amèrica? El paio porta 5 anys a la presó i continua inspirant a la gent. Això és inspirar i no Gwendolyn Turner.

BARMAN

Gwendolyn Turner?

JAKE

L'autora de Cathy, el nostre primer èxit. El nostre únic èxit. Estic amargat, Larry, el nostre negoci s'enfonsa.

BARMAN

Et ve de gust parlar-ne?

JAKE

No.

BARMAN

D'acord, doncs no parlis. Et parlaré jo del meu negoci. I de mi..

(explica)

Porto una eternitat darrere aquesta barra. I saps? Crec que ja n'hi ha prou. Estic pensant que ha arribat el moment de cobrar la pensió i començar una nova vida, què et sembla?

JAKE

Què impresentable!

(assenyala la portada del diari)

Nixon continua negant-se a entregar les gravacions de la Casa Blanca. Veus? No vol que coneguem les converses prèvies al Watergate. I la gent encara es pregunta si Nixon amaga alguna cosa.

BARMAN

De debò creus que amaga alguna cosa?

JAKE

Que si amaga alguna cosa? Si busquen a l'armari de Nixon, trobaran el rifle que va matar Kennedy.

BARMAN

Sí, clar, i el dietista d'Elvis Presley emmordassat.

JAKE

Jo no faig broma, ho dic de debò.

BARMAN

Ah, sí? Insinues que Nixon va matar Kennedy?

JAKE

No ho insinuo: ho afirmo.

BARMAN

Tens proves?

JAKE

Que obrin el seu armari i ho veuràs.

BARMAN

I per què voldria Nixon matar el president?

JAKE

No volia matar el president –ho sap tothom–, volia matar Jackie Kennedy. Jackie va dir en una ocasió que Nixon suava com un porc. I això és veritat. Però a Nixon li va sentar malament. I va jurar venjar-se. El molt inútil va contractar un sicari amb tremolors al braç i la bala va acabar al cap de JFK.

(deixant el diari furiós)

La culpa de tot el que passa en aquest país la té Jackie Kennedy. Candy vol acomiadar Paul. Ho pots creure? El nostre primer empleat. El nostre darrer empleat! Maleïda Jackie. Jackie Kennedy en té la culpa!

BARMAN

Jackie Kennedy?

JAKE

Sí. La molt harpia va dir en una entrevista que li agradaven les novel·les femenines. Les editorials de tot el país es van llançar a publicar novel·les femenines. I a nosaltres ara només ens arriben les merdes que no volen les altres editorials.

BARMAN

I per què no publiquen novel·les d'altres gèneres?

JAKE

Això li he dit a la meva dona!

BARMAN

I què ha contestat ella?

JAKE

Gairebé es posa a plorar. Vam fundar Candy Press perquè fos una editorial femenina, i vol que segueixi sent-ho. Després de molt argumentar, ha acceptat contemplar la possibilitat de publicar una novel·la d'un altre gènere, si –només si–... ens arriba un esborrany que sigui extraordinàriament bo..

BARMAN

Ha baixat del burro.

JAKE

No, Larry. Les altres editorials fa dècades que publiquen novel·les d'altres gèneres: western, policíac, aventures... La Candy sap que només ens arribaran les merdes d'altres gèneres que no vulguin les altres editorials.

BARMAN

Ja.

JAKE

Però hi ha una cosa que no sap...

BARMAN

Què?

Jake mira a banda i banda i demana al barman que s'acosti.

JAKE

Que JO escriuré el pròxim llançament de Candy Press. I t'asseguro que no serà una novel·la femenina.

BARMAN

(sorprès)

No.

JAKE

Sí. Ho acabo de decidir ara, què dimonis.

BARMAN

Però tu escrius, Jake?

JAKE

Demà mateix començo. Alguna cosa em diu que sóc un escriptor en potència. I dels bons. Sento que tinc una novel·la aquí dins des de fa temps...

(tocant-se la panxa)

I està creixent tant que m'explotarà si no la trec a fora.

BARMAN

I sobre què anirà?

JAKE

Anirà sobre un paio que salva el món.

Silenci.

BARMAN

Ja està?

JAKE

Ja està? Et sembla poc salvar el món? Què més vols que faci?

BARMAN

Explica, explica'm detalls: Com salva el món? Quines coses li passen? Com és aquest paio? On viu?

JAKE

El protagonista de la meva novel·la és un paio especial: que viu en un petit poble dels Estats Units envoltat de païos amargats que es dediquen a amargar-li la vida perquè ell és especial i els altres no poden suportar-ho...

BARMAN

Oh, Jake, és el començament més original que he sentit a la meva vida. Ja has pensat un títol?

JAKE

Sí.

BARMAN

Quin?

JAKE

"Jake".

BARMAN

Jake?

JAKE

Sí: "Jake". Evocador oi? I aquest protagonista meu SÍ serà especial. No com aquestes bledes –Chelsie, Cheryl, Minnie, Lucie, Annie– que es creuen especials perquè són mig autistes. El meu protagonista és especial perquè té: un super-poder.

BARMAN

Un super-poder?

JAKE

Com els super-herois.

BARMAN

Ah! Pretens escriure un còmic.

JAKE

No. Pretenc escriure una NOVEL·LA. La primera GRAN novel·la de super-herois. És una cosa que encara no ha fet ningú. Jo seré el primer. Trencaré motlles. Canviaré el curs de la història de la Literatura. Serà... heroic.

BARMAN

Sona emocionant, sí. Has pensat a dir-li a la Candy?

JAKE

Sí!

BARMAN

(seriós)

No ho facis.

JAKE

Per què.

BARMAN

Li semblarà malament. Sé com pensen les dones. Són negatives de naixement. No li permetis arruïnar-te el pla: explica-li quan l'hagis acabat d'escriure.

JAKE

Quan l'hagi acabat?

BARMAN

No abans. Així, quan et vulgui desanimar, la novel·la ja estarà escrita.

Jake reflexiona un instant.

JAKE

Quina bona idea! No sé com no se m'ha acudit a mi!

BARMAN

De res, Jake. Bé, què penses del que acabo de dir-te, de jubilar-me?

(pensant)

Em jubilo. Sí. Ho acabo de decidir ara. Què et sembla?

Jake s'ha acabat el whisky, ha deixat un dòlar a la barra i ha sortit corrent. Per Quan el barman aixeca la vista, Jake ja no hi és. Després de la lògica sorpresa, el barman continua parlant com si res.

BARMAN

Aquest lloc s'està tornant perillós. Estic pensant que potser em podria mudar a Florida. Sol, calor, llargues platges paradisiaques, noies en biquini...

ESCENA 3

Novament, a Candy Press. Jake està escrivint a màquina, concentrat. Entra Candy, abatuda.

CANDY

Ja està...

Jake no diu res. Continua escrivint.

CANDY

Segueixo pensant que ho haves d'haver fet tu...

Jake no diu res. Continua escrivint.

CANDY

El nostre empleat més antic. Sis anys amb nosaltres. Era com de la família...

Jake no diu res. Continua escrivint.

CANDY

Segurament l'admetran a la serradora, sí, però... Ho pots imaginar? El nostre Paul treballant a la serradora. Se'm trenca el cor només de pensar-ho...

Jake no diu res. Continua escrivint.

CANDY

Es solidaritza tant amb la nostra difícil situació que... ens ha perdonat la liquidació. M'estàs escoltant?

JAKE

Sí.

CANDY

El Paul ha dit que no cal que li paguem la liquidació. És un gran gest per la seva banda, no ho havia de fer. Què estàs escrivint, Jake?

JAKE

(cobrint amb el cos)

Eh... Res.

CANDY

Res?

JAKE

Jo fico els nassos quan tu escrius?

CANDY

Sempre t'ho demano i mai no ho fas.

JAKE

Eh... fico els nassos quan t'aixeques de la taula a casa per anar al bany a vomitar?

CANDY

Estàs fent alguna cosa semblant a vomitar?

JAKE

Doncs sí. Estic traient una cosa del meu estómac. I ara no em molestis.

CANDY

Una cosa del teu estómac?

JAKE

Sí. I no t'explico més perquè ets negativa de naixement i m'ho voldràs arruïnar, així que...

Jake reprèn l'escriptura.

CANDY

Jake, cal reestructurar la feina. Hem de parlar. És important.

Jake ignora Candy.

CANDY

Ara no som al menjador de casa. Som a la feina. És el moment.

Jake redueix la velocitat de mecanografiat.

JAKE

Parla.

CANDY

Escolta.

Jake redueix més la velocitat de mecanografiar.

JAKE

Escolto.

Jake es gira cap a Candy amb cara de pocs amics sense deixar de mecanografiar.

CANDY

Pots deixar d'escriure?

JAKE

Puc.

Jake pronuncia la paraula donant un darrer cop a una tecla. Després es creua de braços i el seu rostre recupera la normalitat.

CANDY

A veure, no sé com dir-ho sense que t'enfadis.

(explica)

Les màquines pesades de la impremta no poden estar ni un minut aturades.

JAKE

No.

CANDY

El Paul és qui s'encarregava de les màquines de la impremta...

JAKE

Sí.

CANDY

I el Paul ja no està amb nosaltres...

JAKE

No.

Aquestes insinuacions haurien de ser suficient perquè Jake entengui que és ell qui s'ha d'ocupar de les màquines de la impremta. Però no són suficient. Així que Candy ha de continuar:

CANDY

I jo he de fer feina administrativa.

JAKE

Sí.

CANDY

I les màquines no haurien d'estar aturades.

JAKE

No.

Silenci.

CANDY

Jake, estic intentant dir-te una cosa.

JAKE

Doncs digues-la d'una maleïda vegada! Estic ocupat!

CANDY

D'acord. Amor...

(armant-se de valor)

Ara que se n'ha anat el Paul: t'hauries d'encarregar tu de les màquines de la impremta.

JAKE

(tornant a l'escriptura)

No.

CANDY

Però Jake!

JAKE

Tinc molt a fer. Fes-ho tu.

CANDY

Jo? Jo no puc!

JAKE

Doncs aleshores calla!

CANDY

Jake!

Jake se submergeix de nou a l'escriptura. Candy es creua de braços, molesta.

CANDY

(per a si)

Serà veritat... Tindrà raó la Mary Joe Kostner quan diu que ets un...

(abaixant la veu)

Fluix.

Jake atura l'escriptura. Mira Candy. Creu haver sentit alguna cosa, però no n'està segur.

JAKE

Has dit alguna cosa?

CANDY

Jo? No.

JAKE

Ah.

CANDY

Si de cas va ser la Mary Joe Kostner qui ho ha dit.

JAKE

Què?

CANDY

La Mary Joe Kostner, aquest matí, a la cua del pa, quan ha sabut que ja no tenim el Paul, ha dit que necessitarem contractar un home fort que s'ocupi de les màquines perquè és evident que tu...

JAKE

Jo què.

CANDY

Tu no...

JAKE

Jo no?...

CANDY

Tu no podràs ocupar-te de les màquines perquè ets una... una mica... figaflor.

JAKE

Figaflor?!

CANDY

Sí.

JAKE

Has dit figaflor!?

CANDY

Jo no! Ho ha dit Mary Joe Kostner.

JAKE

(aixecant-se)

Porta'm aquestes màquines! Et demostraré de què sóc cap...!

Toc-toc.

JAKE

Vaja. Truquen a la porta.

Jake surt a obrir. De seguida, torna amb un munt de sobres marrons, mida foli.

JAKE

El carter.

(mirant els títols dels sobres)

"July", "Molly", "Jenny", "Lilly"...

Jake llança els sobres a la taula de Candy i s'asseu de nou.

Candy agafa els sobres i, en fer-ho, cau un sobre que no és una novel·la.

CANDY

Què és això?

Es un sobre petit, administratiu.

CANDY

Sembla una carta certificada. Del Banc.

Candy mira Jake. Jake, que havia reprès l'escriptura, s'atura.

JAKE

¿Del Banc?

CANDY

Sí.

JAKE

Oh, no.

Candy obre el sobre. El llegeix.

CANDY

(terroritzada)

Oh, Jake! El Banc ens reclama el deute.

JAKE

El deute?

CANDY

Sí. Exigeix que li paguem. Per què? Què li hem fet?

JAKE

De quant estem parlant? Deixa'm veure.

Jake fa una ullada a la carta. Es queda pàl·lid.

JAKE

Verge Santa.

CANDY

Ens donen un mes per pagar el que debem, no blasfemis. Ni un dia més.
Si en un mes no hem pagat fins a l'últim centau...

(llegint)

El Banc ens embargarà l'Editorial... la casa i el cotxe.

JAKE

Com?!

CANDY

Oh, Jake. Si perdem el nostre negoci... Serveis Socials ens traurà la custòdia del Jimmie!

JAKE

Has dit el cotxe? El meu cotxe també? Déu del cel! Seran...!

CANDY

No tenim aquests diners –Jake, deixa de blasfemar–!

JAKE

D'on els traurem?

CANDY

D'on els traurem? D'on serà? D'aquí, del nostre negoci, de la venda de llibres. No pensaràs atracar un banc?

JAKE

Doncs...

CANDY

Als bancs no els agrada que els paguin amb els diners que els roben.

JAKE

Merda.

CANDY

A més, no és ètic. "Guanyaràs el pa amb la suor del teu front", va dir el Senyor. I és exactament el que farem. Guanyarem aquest...

(mira de nou l'import i torna a al·lucina)

..."Super"-pa que ens reclama el banc amb la suor del nostre front.

(solemne, decidida)

Jake, ha arribat l'hora que Candy Press es tregui de la màniga aquest "super"-èxit que fa anys que persegueix.

JAKE

"Super"-èxit has dit?

CANDY

Un super-èxit super-poderós.

JAKE

Superpoderós?...

CANDY

...Tan poderós que liquidarà el nostre deute automàticament, així, pam...

JAKE

Sí...

CANDY

(mirant confiada cap a la pila de sobres)

Un superèxit que trencarà motlles.

JAKE

(mirant cap a la seva màquina d'escriure)

Un superèxit que explicarà la història d'una persona especial...

CANDY

... Que viu en un poble dels Estats Units...

JAKE

...Envoltada de gent amargada que intenta amargar-li la vida!...

CANDY

... Perquè aquesta persona és especial...!

JAKE

... I la resta del poble no pot suportar-ho! Sí!!

CANDY

Sí!! I aquesta novel·la es titularà...!!

JAKE

"Jake"!!

CANDY

(simultàniament)

"Lilly"!!

Silenci. Es miren. Candy ha llegit el títol d'un dels sobres. No està segura d'on ha tret Jake el títol. Així que pregunta...

CANDY

"Jake"?

JAKE

Sí, Candy?

CANDY

Com has dit que es titularà la novel·la?...

JAKE

"Jake".

CANDY

"Jake"?

JAKE

Sí, Candy?

CANDY

Pots repetir, sisplau? Com dius que es titularà el nostre super-èxit?

JAKE

"Jake". J-A-K-E. "Jake". Ja ho saps. Ara no em molestis, tinc molt a fer.

CANDY

(pensant)

"Jake"...?

(per a si)

"Jake", "Jake"...

I esclata de sobte.

CANDY

És clar!! "Jake" diminutiu de Jackeline! Què m'estàs dient, amor meu! Han novel·lat la vida de Jackeline Kennedy?! Com no se li ha acudit a ningú abans! És meravellós!

Jake no para atenció a Candy. S'ha submergit de nou a l'escriptura.

CANDY

La vida de Jackie Kennedy! Serà sens dubte la millor novel·la del segle XXI!

(per a si, emocionada)

És com si ja la pogués llegir! La història de Jacqueline, una noia especial que viu en un petit poble d'Amèrica del Nord envoltada de noies amargades que es dediquen a amargar-li la vida perquè ella és especial i les altres no poden suportar-ho...! Que poc sospiten les noies del poble que Jackeline – la petita Jake – es convertirà un dia en la primera dama dels Estats Units! Vull llegir-la! Vull llegir-la!

(buscant a corre-cuita)

On està, on està!

JAKE

(sense apartar la vista de l'escriptura)

Què.

CANDY

La novel·la!! Jackeline!! "Jake"!! On l'has ficat!! Quan va arribar? Com no m'he assabentat!! Quina sorpresa!! Que bé!! On està!!

JAKE

(aturant l'escriptura)

Què dius?

CANDY

La millor novel·la del segle XXI!! On és, on és!! Quant desordre!!

Silenci. Jake mira Candy. I després assenyala la seva màquina d'escriure.

JAKE

És aquí.

CANDY

Aquí?

Candy mira sota la màquina d'escriure de Jake. No hi ha res.

CANDY

Amor, no és moment per a jocs. On és?

JAKE

No és cap joc. És... aquí.

(assenyalant el solitari full de la màquina)

Candy, et presento la millor novel·la del segle XX. Millor novel·la del segle XX, Candy.

Candy mira el full solitari. Mira Jake.

CANDY

(després del lògic estupor)

Això és la millor novel·la del segle XX?

JAKE

La primera pàgina. Les quatre-centes noranta-nou que falten estàn aquí...

(s'assenyala l'estómac)

Tindrà cinc-centes pàgines, números rodons. Ni una més ni una menys.

CANDY

I què fa a la teva màquina d'escriure?

JAKE

S'està escrivint.

CANDY

S'està escrivint?

JAKE

L'estic escrivint.

CANDY

Tu?

JAKE

Sí. Jo. Amor meu, tinc el plaer d'anunciar-te que: Jo sóc l'autor de la futura millor novel·la del segle XX.

CANDY

Tu?? Però si tu no saps escriure.

JAKE

Com que no sé escriure!

CANDY

No has escrit mai res a la teva vida!

JAKE

Perquè em reservava per a un moment important com aquest. Qui creus que salvarà la nostra editorial? Aquestes mestresses de casa mig beneïtes que no saben ni donar-li a les tecles? No, la salvaré JO. I ara, si em permetes...

(tornant a la màquina d'escriure)

... Seguiré escrivint. No es podem perdre més temps.

CANDY

I tant que no podem perdre més temps. El Banc ens ha donat un mes!

JAKE

Doncs, calla i deixa'm escriure!

Candy al·lucina.

CANDY

Cinc-centes pàgines...

JAKE

Cinc-centes pàgines.

CANDY

És impossible escriure una novel·la de cinc-centes pàgines en un mes!

JAKE

És impossible si segueixes parlant com una cotorra, collons. Vols callar!

CANDY

Molt bé, em callo. Però, si tu escrius, qui s'ocuparà de les màquines de la impremta? Jo no tinc força...

ESCENA 4

Novament, al bar. El barman torna a la barra amb unes quantes cerveses buides d'uns clients que no podem veure.

BARMAN

Cinc més? Ara mateix!

Entra Jake.

BARMAN

Jake! L'altre dia t'estava explicant els meus plans per a la jubilació i em vaig quedar parlant sol.

JAKE

Larry, sabies que el món està ple de persones que NO ESCOLTEN?

BARMAN

No em diguis.

JAKE

No ho suporto. I la meva dona n'és una.
(asseient-se al seu tamboret)
Saps les màquines de la nostra impremta?

BARMAN

Sí.

JAKE

Doncs, mira.

Jake mostra les mans brutes.

JAKE

Ara m'he d'ocupar jo. I tot perquè la Candy no vol que escrigui la meva novel·la.

BARMAN

(donant un drap a Jake)
Li has parlat de la teva novel·la?

JAKE

Sí.

BARMAN

No ho hauries d'haver fet, és un error.

JAKE

I per què no m'avisaves?

El barman comença a preparar una copa a Jake, negant amb el cap.

BARMAN

Què ha passat, explica.

JAKE

Doncs res: La molt tonta va pensar que la meua novel·la tractava sobre Jackeline Kennedy. Hauries d'haver vist com s'ha posat quan ha descobert que no. La odio.

BARMAN

A la teua dona?

JAKE

A Jackeline Kennedy. Sabies que la gent d'aquest país és imbècil, Larry? Tots adoren la Jackie Kennedy. La meua dona l'adora. Li copia el vestit, el pentinat, i ara fins i tot parla igual que ella –així, arrossegant les síl·labes–. No ho has notat?

BARMAN

Jake, no sé com parla la teua dona, mai no me l'has presentada.

JAKE

Millor per a tu. Perquè és igualeta a Jackie Kennedy. Té la seva mateixa vena autoritària. S'ha proposat que no escrigui la meua novel·la i ho aconseguirà, la molt...

BARMAN

Ah no, això sí que no: no ho permetis. Tu ets més fort que ella, imposa't.

JAKE

Sí, sóc més fort que ella i això m'ha condemnat a treballs forçats.

BARMAN

Però no teníeu un paio que s'ocupava de les màquines?

JAKE

Sí. El Paul. La Candy l'ha acomiadat.

BARMAN

Collons, Jake, sí que és retorçada la teva dona.

Jake fa un llarg glop.

JAKE

Em té lligat de mans i peus. Posa'm un altre whisky, au, no vull que em pugi més l'empenyamenta.

(agafant el diari)

Alguna notícia del nostre Charles Manson particular?

(fullejant)

No, no hi ha res. Potser s'ha anat a un altre Estat.

BARMAN

Potser s'ho està pensant. Saps que estic valorant la possibilitat d'anar-me'n a viure a Florida quan traspassi el bar?

JAKE

(abatut)

Què serà de mi, Larry.

BARMAN

Podràs continuar venint. Serà un traspàs, no un tancament. Li diré al nou amo que aquest tamboret el tens reservat.

JAKE

No parlo del teu bar! Parlo de la meva editorial! Se n'anirà a la merda si no escric la meva novel·la!

BARMAN

Doncs escriu-la.

JAKE

No tinc temps! No m'escoltes quan parlo?! Acabo de dir-te que m'he d'en-carregar de les màquines del Paul! I això m'ocupa tot el dia!

BARMAN

Doncs escriu a la nit.

JAKE

A la nit?

BARMAN

Sí.

JAKE

I quan vols que dormi?

BARMAN

No dormis.

JAKE

Tu vols matar-me?

BARMAN

Ningú no es mor per no dormir, t'ho dic per experiència. Fins i tot et pot anar bé perquè "El que no et mata et fa més fort". Apunta aquesta frase.

JAKE

"El que no et mata et fa més fort".

BARMAN

Exacte.

JAKE

Quina frase més bona. És teva?

BARMAN

No, és de Charles Manson. ¿"Lligat de mans i peus"?

(solemne)

Amic, però "No veus que ets lliure?"

JAKE

(pensant)

Lliure?...

BARMAN

"Tots som la nostra pròpia presó, cadascú som el nostre propi guardià. Tens la presó dins a del teu cap". Mira, aquest és el meu consell: Tu dedica't a mantenir les aparences durant el dia ocupant-te d'aquestes màquines, però... a la nit, quan la ciutat dormi –i, sobretot, quan dormi la teva dona– allibera l'escriptor que portes a dins i escriu aquesta maleïda novel·la.

JAKE

(visualitzant)

Com Clark Kent convertint-se en Superman...

BARMAN

Això mateix.

JAKE

Com Peter Parker convertint-se en Spiderman...

BARMAN

Sí.

JAKE

Com Steve Rogers convertint-se en Capità Amèrica...

BARMAN

Sí.

JAKE

Como Bruce Banner convertint-se en l'Increïble Hulk...

BARMAN

Sí. O com Robin convertint-se en Batman:

(solemne)

Serás tú, Jake, convertint-te en...

JAKE

(interrompent)

Che, che, che, un moment. Robin convertint-se en Batman?

BARMAN

No son la mateixa persona?

JAKE

No. Robin és Dick Grayson. I Batman és Bruce Wayne. No tens ni idea de comics, Larry. I, ja que ho dius, l'exemple de Batman no em val perquè Bruce Wayne no té poders, només té artefactes. En canvi jo... Jo, saps, Larry? Crec que tinc alguna cosa genuïna aquí dins –com Clark Kent, com Peter Parker, com Steve Rogers–, una cosa especial: crec tinc una mena de... do.

(tocant-se la panxa)

Un do que es manifesta als meus dits quan entren en contacte amb la màquina d'escriure. Quan això passa, sento com si sorgís de mi una energia capaç de...

(mira a banda i banda per comprovar que no escolta ningú)

Larry, et diré alguna cosa i no vull que riguis o et mato.

(el barman escolta)

Crec que tinc un...: Poder.

BARMAN

Un poder.

JAKE

Un poder de debò. Un... gran poder. No és una il·lusió que tenia de petit, és autèntic, és cert. Ara ho sé.

BARMAN

No tinc cap dubte. I també tens una responsabilitat, una responsabilitat molt gran: Salvar la teva editorial. De manera que...

JAKE

"Un gran poder comporta una gran responsabilitat".

BARMAN

Sí. "Un gran poder comporta una gran responsabilitat". Exacte. Bona frase.

JAKE

És meva. Me'n vaig, Larry!

PARROQUIÀ (EN OFF)

Què passa amb aquestes cerveses!!

BARMAN

Tranquils, ja va!

PARROQUIÀ (EN OFF)

Tio, fa mitja hora que esperem!

JAKE

Ha dit que ja va!

PARROQUIÀ (EN OFF)

Tu calla't, figaflor!

JAKE

Figaflor?

A Jake li canvia la cara.

PARROQUIÀ (EN OFF)

Sí, figaflor! Ets un figaflor! No eres prou home per treballar a la serradora que la teva dona va haver de posar-te a vendre novel·letes roses! Figaflor!

JAKE

No tornis a pronunciar aquesta paraula.

BARMAN

Jake, no...

PARROQUIÀ (EN OFF)

¡Figaflor!

JAKE

(carregant els punys)

Torna a dir aquesta paraula i et juro que...

BARMAN

Jake...

PARROQUIÀ (EN OFF)

¡Figaflor!

Jake surt disparat cap a l'home.

BARMAN

Jake!

Jake desapareix. Soroll de trompades.

BARMAN

No...

ESCENA 5

Interior de la vivenda de Candy i Jake. Veiem l'espai central de la casa, format per la cuina (americana) i el menjador. Un passadís condueix a les habitacions, que no podem veure.

Candy i Jake estan sopant.

JAKE

Estàs malcriant el nostre fill.

CANDY

No.

JAKE

Quan jo tenia la seva edat, els meus pares em prohibien aixecar-me de la taula fins que tothom hagués acabat de sopar.

CANDY

Ha anat a acabar els deures, Jake.

JAKE

Tonteries. I tenia prohibit deixar menjar al plat. Segueix així i el convertiràs en un figaflor.

CANDY

Ah, per cert, Jake, ara que sento això...

(deixa el tovalló i mira el seu marit)

Què va passar el dilluns al bar?

JAKE

El dilluns?

CANDY

Sí.

JAKE

Res.

CANDY

Amb Billy Morron.

Jake s'arronsa d'espallles, no sap.

CANDY

M'han dit que Billy Morron va anar al bar i es va trobar amb algú. Segons sembla, després d'aquesta trobada, Billy Morron va acabar a l'hospital.

JAKE

Potser Billy Morron va dir figaflor a qui el va enviar a l'hospital. Així que va acabar on mereixia.

CANDY

Y aquesta persona no series tu.

JAKE

M'estàs dient figaflor?

CANDY

(abatuda)

Aquesta tarda, a la carnisseria, ho he passat molt malament. Mary Elisabeth Templeton, la carnissera, m'ha dit que no ens vendrà més carn fins que no li demanis perdó a Billy Morron.

JAKE

I què té a veure Mary Elisabeth Templeton amb Billy Morron?

CANDY

Això és un poble, es coneix tothom. La gràcia ja ha anat massa lluny: Demà aniràs a casa dels Morron a disculpar-te, punt. Vull poder seguir comprant carn a la carnisseria.

JAKE

Ni de conya! No penso demanar perdó a aquest idiota. Em va faltar al respecte.

CANDY

Amor, no hauràs tornat a beure?

JAKE

Beure?

CANDY

Recordes què va dir el metge sobre la beguda?

JAKE

Perfectament.

CANDY

Va dir que et posa violent.

JAKE

I era mentida.

CANDY

Però per si de cas, no has tocat l'alcohol, oi?

JAKE

Ni una gota.

CANDY

Ho jures?

JAKE

Sí.

CANDY

Jurar en fals és ofendre a Déu.

JAKE

(després de pensar un instant)

Ho juro. Ho juro. Ho juro.

CANDY

D'acord. Confio en tu.

JAKE

I si confies en mi, per què em prohibeixes escriure una novel·la?

CANDY

Jo no et prohibeixo res. Després de la feina pots fer el que vulguis.

JAKE

Però no de nit!

CANDY

No perquè fas un soroll horrorós amb les tecles, no ens deixes dormir.

JAKE

I quan vols que escrigui?

CANDY

Ara per exemple?

JAKE

Ara és impossible amb aquest soroll que feu tu i el Jimmie.

CANDY

Soroll? Quin soroll?

No hi ha cap soroll.

JAKE

Molt bé. D'acord. Escriré ara.

CANDY

Fantàstic.

Jake treu una màquina d'escriure i comença a escriure després de fer uns estiraments de mans. Candy, per la seva part, comença a recollir la taula de la cuina silenciosament. Quan sembla que l'escriptura de Jake aconsegueix una mica de velocitat... Se sent un soroll fort. "Toc". Uns segons després, torna a sentir-se "Toc". És un soroll sord, que ve de la paret. "Toc", "Toc", "Toc"...

JAKE

(cap a la paret, deixant d'escriure)

Me cago en Déu! Jimmie! Ja has acabat de fer els deures?!

CANDY

Jake!

JAKE

Què!

CANDY

No diguis això de Déu! És blasfem!

JAKE

" Me cago en...?"

CANDY

No ho repeteixis! Què vols? Que Déu et castigui?

JAKE

Vull que Déu castigui al nostre fill, per fer soroll.

CANDY

No institutritzis la figura de D...

JAKE

(aixecant-se)

Calla't.

Jake desapareix pel passadís de les habitacions.

JAKE (EN OFF)

No em diguis que ja has acabat de fer els deures perquè no m'ho crec!

JAKE (EN OFF)

Com que sí?! És impossible! No em menteixis! La teva mare i jo no volem mentides en aquesta casa!

JAKE (EN OFF)

A veure! Deixa'm veure!

JAKE (EN OFF)

(llegint)

Si un tren surt de Cincinnati a les 8 del matí amb destinació Buffalo a 50 milles per hora i un altre tren surt de Buffalo amb destinació Cincinnati a les 9:50 del matí a 60 milles per hora, a quina hora es trobaran? A les cinc vint-i-sis de la tarda? Per què? Perquè tu ho dius? No m'ensenyis números! És que no saps que entre Buffalo i Cincinnati hi ha un munt de parades? Has oblidat que els Estats Units estan plens de pobles de merda com aquest?! Torna a començar i no t'aixequis fins que hagi acabat! I dóna'm aquesta pilota! Me la quedo!

Jake torna amb una pilota de tennis.

JAKE

Per això li vam comprar un walkie talkie tan car? Perquè acabi jugant amb una estúpida pilota de tennis? Ja no ho farà més.

Jake dona la pilota a Candy i s'asseu a la taula per tornar a l'escriptura. Però no aconsegueix concentrar-te.

JAKE

(aixecant-se)

He perdut el fil, me'n vaig.

Agafa el seu abric.

CANDY

On vas?

JAKE

Al bar.

CANDY

No, si us plau! No hi vagis!

JAKE

Per què!

CANDY

Perquè al bar hi ha alcohol.

JAKE

També hi ha til·les. Em demanaré una til·la.

CANDY

No Jake, queda't. El Jimmie no tornarà a fer soroll, t'ho asseguro.

Després de valorar-ho, Jake deixa l'abric. S'asseu davant la màquina, estira novament les mans i reprèn l'escriptura. Immediatament se sent un "Clonc".

JAKE

Me cago en Déu!!

Jake s'aixeca i agafa l'abric de nou.

CANDY
Jake!

JAKE
Me'n vaig!

CANDY
No!

JAKE
(marxant)
Aneu a l'infern! Necessito una til·la! Doble! Amb gel! Ara!

CANDY
Jake, no blasfemis!

Jake marxa de casa tan enfadat que oblida tancar la porta del carrer.

CANDY
(comença a resar)

Oh Senyor, perdona'!! No t'ha volgut ofendre. Només ha demanat una mica de tranquil·litat. Sisplau, no castiguis aquesta casa, concedeix-nos-la. Dóna a aquesta família serenitat per acceptar les coses que no pot canviar, fortalesa per canviar les coses que pot canviar, i saviesa per saber diferenc...

"Clonc".

CANDY
¡Jimmieeeeeeeeeeeeeee!

La llum de la bombeta cobra una intensitat anormal i un brunzit elèctric ressona per tota la casa.

La resplendor il·lumina una figura inesperada a la porta del carrer: un HOME. Sembla el típic assassí de pel·lícula dels anys 70, amb ulleres gruixudes, gorra i camisa de llenyataire.

Candy desapareix pel passadís de les habitacions sense adonar-se'n.

ESCENA 6

Entra Jake al bar i s'asseu a la barra.

JAKE

Un whisky doble, Larry, urgent, l'empenyamenta m'està pujant a una velocitat de bojos.

BARMAN

Què ha passat, Jake.

El barman comença a preparar el whisky.

JAKE

La Candy s'ha confabulat amb el Jimmie perquè no escrigui la meua novel·la.

BARMAN

Com? No estaves escrivint a les nits?

JAKE

Impossible. Si escric a la nit, els molesto; si escric a la tarda, em molesten ells a mi.

BARMAN

I per què no vas a l'editorial i escrius allà?

JAKE

A l'editorial?

BARMAN

Fora de les hores de feina no hi ha ningú, oi? I la tens al costat de casa, al jardí. Millor impossible.

JAKE

Sí, home! A l'editorial no hi ha calefacció. A la tarda fa un fred horrorós. I a la nit ni t'explico. Vols que mori congelat?

BARMAN

Només fas que queixar-te, Jake. Si vols tantes comoditats vés a un retir per a escriptors.

JAKE

Creus que no ho he pensat? Càgon Déu, els retirs per escriptors són caríssims... si no ho fossin et juro que en aquests moments hi seria en un.

BARMAN

Llavors, no et queixis.

JAKE

El que em fa més ràbia, Larry, és que la Candy no confia en mi. Això fa que se'm... que se'm...

BARMAN

Que se't trenqui el cor?

JAKE

Que se'm dispari la bilis i m'entrin ganes d'escanyar-la.

BARMAN

Mira, t'explicaré una cosa que em va passar fa molt de temps...

El barman serveix el whisky a Jake.

BARMAN

Un dia, quan tenia vint anys, també vaig discutir amb la meva dona. Per una cosa semblant.

JAKE

Estàs casat?

BARMAN

Ho vaig estar.

(explica)

Vaig conèixer la meva dona treballant de cambrer en un bar. Ella també era cambrera. Vam decidir casar-nos i muntar el nostre propi bar. Ella va proposar decorar el bar en tons rosa i especialitzar-nos en suc, batuts i pastissos ensucrats. A mi no em va semblar bona idea. Però es va fer el que ella va voler. I, efectivament, no va ser bona idea. Al cap de pocs mesos estàvem en números vermells. Jo vaig proposar salvar el bar repintant les parets de marró i començant a servir cerveses i hamburgueses greixoses. Ella es va negar. I vam discutir. I em va empenyar tant que vaig arribar a pensar en escanyar-la. No em vaig aturar. Vaig pintar les parets de color marró i vaig començar a servir cerveses i hamburgueses. I ja ho veus...

Assenyala el bar on són ara.

JAKE

Era aquest bar?

El barman assenteix, orgullós.

BARMAN

La teva dona és nociva, Jake. Igual que ho era la meva. Vols un consell? La teva dona et prohibeix escriure? Tu, escriu. La teva dona proposa blanc? Tu, negre. Aquest és el meu consell.

Jake reflexiona. Li agrada el consell. Pregunta:

JAKE

I què va passar amb la teva dona després d'això? Us va divorciar?

BARMAN

Això és el que ella hauria volgut...

ESCENA 7

Candy a casa, parlant per telèfon.

CANDY

(abaixant la veu)

Hola? Companyia elèctrica? (...) Veuran, ahir a la nit es va fondre la bombeta del llum del menjador de casa, però quan dic fondre vull dir fondre; es va fondre literalment: es va fer gelatina. Em podrien dir si es va registrar una pujada anòmla de tensió ahir en aquesta zona? (...) A Ellentown. A les nou del vespre.

(després d'esperar mig segon)

No? (...) Cap? No hi ha hagut cap pujada de tensió en els darrers deu anys? (...) Està segura, senyoreta? (...)

(decebuda)

Gràcies. (...) Com diu? Què compri bombetes de millor qualitat? Les nostres bombetes són de la millor qualitat possible, són General Electric. Les vam comprar el meu marit i jo quan ens vam casar i no hem tingut cap problema fins ara. (...) Em refereixo a les bombetes, no hem tingut cap

problema amb les bombetes. Bé, i el meu marit i jo tampoc no hem tingut cap problema... fins ara... (...) Que què ha passat? (...) Doncs veurà, el meu marit i jo vam muntar una editorial només casar-nos, una petita editorial, i vam tenir un èxit clamorós amb una novel·la titulada "Cathy", de Gwen-dolyn Turner –segur que la coneix–, però després d'això, va començar una incomprendible ratxa de mala sort que ja dura massa. Jo confio molt en el meu marit, sap? però... per casualitat, senyoreta, no es dedicarà també a escriure vostè novel·les femenines? (...)

ESCENA 8

Jake a casa, escrivint a màquina. Entra Candy, amb un munt de sobres marrons. S'asseu al sofà. Obre un dels sobres i treu un mecanoscrit. Comença a llegir-lo.

Jake la mira. Continua escrivint.

La velocitat de tecleig de Jake comença a baixar. Jake mira Candy buscant qui culpar pel descens del seu ritme. Però Candy no està fent cap soroll.

Jake es concentra. Prova de recuperar el ritme d'escriptura. Però el seu tecleig és cada cop més lent. Mira Candy. Candy està llegint en silenci absolut.

Jake s'esforça per concentrar-se. Però l'escriptura no remunta el vol. Al revés. Continua aminorant fins a... aturar-se.

En aquest moment, Candy passa pàgina.

JAKE

Vols no fer soroll, sisplau?!?!

CANDY

No faig soroll.

JAKE

Doncs vols deixar de no fer soroll?!

CANDY

Què?

Jake s'enfonsa.

JAKE

Saps, Candy? No puc escriure una novel·la mentre tu estàs competint amb mi.

CANDY

Jo? Competint amb tu?

JAKE

Sí! Estàs buscant una novel·la.

CANDY

És la meva feina. Porto sis anys fent-la.

JAKE

Sí! Però t'he dit que la novel·la ja està aquí! No cal que busquis més!

CANDY

Jake, això no és una competició. Es tracta de salvar la nostra editorial. No importa qui ho faci.

JAKE

Ho faré jo si deixeu de molestar-me!

CANDY

Molestar-te?

JAKE

Amb aquest silenci! No pot semblar això una casa normal? Sense sorolls però sense silenci. No es pot escriure així. Sento fins el vol d'una mosca. Jimmie! Què fas tan callat? Per què no jugues amb el walkie talkie?

CANDY

Deixa en pau al Jimmie.

JAKE

És l'únic nen del món que no vol jugar al walkie talkie. Et dic que ens està sortint raret.

CANDY

No parlis així del teu fill.

JAKE

El tens molt consentit. Jo a la seva edat no tenia walkie talkie ni tenia res i jugava al “Llanero Solitario”.

(a Jimmie, aixecant-se)

Jimmie! Surt al carrer a jugar al “Llanero Solitario”! Que et toqui l'aire!

No hi ha resposta. Jake va a l'habitació de Jimmie.

JAKE (EN OFF)

Eh! Què és això! La pilota de tennis! Pensava que te l'havia confiscada! Torna-me-la ara mateix! Castigat una setmana per desobeir!

Jake torna amb la pilota de tennis.

JAKE

Estava jugant amb la pilota de tennis.

CANDY

No estava jugant amb la pilota de tennis: estava *parlant* amb la pilota de tennis.

JAKE

Qué? Parlan...?

Jake mira la pilota. La pilota té dibuixada una cara somrient.

JAKE

Què és això!

CANDY

Res, coses de nens.

JAKE

(sorprès)

A tu et sembla normal? De debò li estava parlant a aquesta cosa?

CANDY

Ara em diràs que tu mai vas tenir un amic imaginari.

JAKE

Doncs no. Jo mai no vaig tenir amics imaginaris. Ni dels altres. La Verge de Déu! Això ha estat idea teva. Com l'animes a fer aquestes coses? Ens sortirà raret del tot! Què pensarà la gent!

CANDY

Des de quan t'importa el que pensa la gent? I no blasfemis!

Jake no respon a la pregunta, està massa ocupat mirant la pilota.

CANDY

Des de quan t'importa, digue-m?

(entristint-se)

Aquesta tarda... la Mary Caroline Barlow m'ha fet fora de la seva botiga. M'he volgut morir.

JAKE

Mary Caroline Barlow? Què has fet? Quina botiga?

CANDY

La peixateria. M'ha fet fora perquè tu no li has demanat encara perdó a Billy Morron. Que sàpigues que ja no podem comprar peix, ni carn. Content? Penses mantenir aquesta estúpida actitud infantil molt de temps?

JAKE

Sí. Fins que em mori. I no serà per culpa del colesterol. Saps? Fa temps que em volia convertir en vegetarià i no trobava la manera. Dóna-li les gràcies a aquesta Mary Caroline Barlow de la meva part.

CANDY

T'ho prens a broma? Doncs que sàpigues que no sóc l'única persona que pateix aquesta classe menyspreu. També el pateix el teu fill! Avui m'ha trucat el director del col·legi: Els companys del Jimmie ja no juguen amb ell, ja no li parlen.

JAKE

Per què?

CANDY

Perquè és fill teu, Jake! Perquè és fill d'un home que va pel món pegant a la gent!

JAKE

Perquè és fill meu? Per això no li parlen? Doncs me n'alegro!

(anant a la habitació de Jimmie)

Jimmie, indulto el teu nou amic! Vinga, juga amb el senyor pilota de tennis, que és més persona que els retardats de la teva escola!

Jake desapareix pel passadís de les habitacions amb la pilota de tennis.

CANDY

Que sàpigues que si no juga al walkie talkie és perquè no té amb qui fer-ho!

JAKE

(tornant de l'habitació)

Té al Tony –el senyor pilota de tennis es diu Tony–, pot parlar amb el Tony. I sense necessitat de walkie talkie, mira que bé.

'Ding-dong'. Truquen a la porta.

JAKE

Ves tu.

Candy surt a obrir. Jake s'asseu a escriure. Al cap de poc, torna Candy. Va fins a Jake, que està fent flexions de mans.

CANDY

Jake.

JAKE

Què.

CANDY

Vine.

JAKE

Estic escrivint!

CANDY

És important.

JAKE

Què passa.

CANDY

És el Paul.

JAKE

El Paul!

(alegrant-se)

No em diguis!

CANDY

Ha canviat d'opinió.

JAKE

(aixecant-se)

Ho sabia! Prefereix treballar amb nosaltres gratis que a la serradora co-brant!

CANDY

No és això.

(molt seriosa)

Vol la liquidació.

JAKE

Què?

CANDY

Diu que ha vingut a cobrar la liquidació.

JAKE

Però... No havia renunciat?

CANDY

Això va dir.

JAKE

No pot ser.

CANDY

I la vol ara.

Candy obre un calaix.

JAKE

Què fas?

CANDY

Pagar-li.

JAKE

No pots tocar aquests diners. És la nostra caixa de resistència.

CANDY

El Paul té dret a aquests diners.

JAKE

Parlaré amb ell, haurà begut, veuràs com li faig canviar d'opinió.

CANDY

No crec.

JAKE

Has notat si fa olor d'alcohol?

CANDY

No he notat res.

JAKE

Llavors és que ha begut.

(anant cap a la porta)

No et preocupis, el Paul és un bon paio.

CANDY

Jake: el Paul no ha vingut sol. L'acompanya...

Jake mira per la finestra.

JAKE

¡Billy Morron! Què fa aquest tio aquí!

CANDY

Donar-te l'oportunitat de demanar-li perdó.

Jake agafa un paraigua.

JAKE

Oh, sí!

(sortint a fora amb el paraigua enlaire)

Perdona'm, Billy! Perdona'm per no haver estat prou clar l'altre dia! Ara m'explicaré millor!

CANDY

Jake, no!

Soroll de cops.

CANDY

Oh, no!

Candy fa voltes sobre si mateixa sense saber què fer i acaba llançant-se sobre el telèfon.

CANDY

(després de marcar a corre-cuita)

Policia? Residència dels Wallace. (...) Sisplau, ajudin-me, ajudin-me! (...) El meu marit ha sortit a peg... no, no, no. Policia, policia, uns homes s'estan defensant del meu marit... no, no, no. Policia, policia, el meu marit i uns homes han començat a discutir per un paraigües, ho pot vostè creure? Sisplau, facin alguna cosa!

ESCENA 9

Al bar.

L'home de la gorra, ulleres gruixudes i camisa de llenyataire conversa amb el barman des d'un extrem de la barra. No podem escoltar el que diuen. Entra Jake mig coix i s'asseu al tamboret de sempre.

BARMAN

Jake! Què t'ha passat!

JAKE

Res. Un whisky. Doble. Amb gel. El gel posa-me'l aquí.

BARMAN

Estàs bé?

JAKE

Sí.

El barman serveix el whisky a Jake i li posa una mica de gel a la mà. Jake s'aplica el gel al clatell.

BARMAN

Què ha passat? Explica'm.

Jake fa una llarga glopada i es recolza a la barra, abatut.

JAKE

Què vols que t'expliqui?

BARMAN

El que t'ha passat.

JAKE

Tot?

BARMAN

Sí, tota la història. Comença pel principi.

JAKE

Val. En un poble de merda vivia un tio especial anomenat Jake. Jake estava envoltat de païos amargats que es dedicaven a amargar-li la vida perquè ell era especial i els altres no podien suportar-ho...

BARMAN

Oh, Jake, millor vés el gra sisplau.

JAKE

No hi ha gra, Larry. Estic en via morta! És la fi! No acabaré la meua novel·la: i perdré l'editorial, la casa, el cotxe... tot!

(tràgic)

Jackeline Kennedy Onassis m'ha derrotat.

BARMAN

Que dramàtic. Explica, on és el problema? Per què dius que no acabaràs la teua novel·la?

JAKE

Perquè no la acabaré! I no sé per què! Si fos una mica autocrític diria que el problema sóc jo: que vaig pensar que podia escriure una novel·la i resulta que no. Però no sóc gens autocrític així que no sé on és el problema. Em sento bloquejat.

BARMAN

Bloquejat...

JAKE

Sí, bloquejat. Saps el clàssic bloqueig del novel·lista? Doncs ara el tinc jo. J. D. Salinger li va passar a Ernest Hemingway, Ernest Hemingway li va passar a Truman Capote i Truman Capote sembla que me l'ha passat a mi –no em preguntis com–. El fet és que ara el tinc jo i no puc seguir endavant. Em sento paralitzat, com si estigués en una presó.

El barman somriu. Riu. Es trenca de riure.

JAKE

Et sembla graciós?

BARMAN

Salinger, Hemingway, Capote... Saps que tenen en comú?

JAKE

No.

BARMAN

Que tots tres són genis de la literatura.

JAKE

Genial. I què.

BARMAN

El que tu tens és el mal dels genis. Es diu síndrome del "Perfeccionisme extrem".

JAKE

I què dimonis és això?

BARMAN

És el que li passa als artistes que persegueixen la perfecció absoluta. És molt senzill:

(explica)

Com més escrius, més t'exigeixes a tu mateix. I això va en augment. Fins que arriba el dia que no pots continuar escrivint perquè el que et demanes s'assembla molt a la perfecció absoluta i la perfecció absoluta no existeix. Comprends?

JAKE

I què van fer Salinger, Capote i Hemingway?

BARMAN

Bé... Salinger es va recloure a casa seva, Capote va entrar en depressió i Hemingway es va disparar un tret. Però jo tinc la solució.

JAKE

Ah, sí?

BARMAN

Sí.

Jake mira al paio de la gorra. Per un moment li ha semblat que escoltava.

JAKE

(abaixant la veu)

Quina?

BARMAN

La solució al teu problema es diu: Escriptura Automàtica.

JAKE

Escriptura Automàtica?

BARMAN

Sí. Consisteix a escriure sense pensar. I sense llegir el que s'escriu.

JAKE

Escriure sense pensar.

BARMAN

I sense llegir el que s'escriu –important–, perquè, quan prens consciència del que escrius, s'activa aquesta censura filladeputa que tots portem a dins, i no has de permetre que això passi. Amic meu: Posa't a escriure de forma automàtica i veuràs com aconsegueixes acabar la teva novel·la.

JAKE

Tu creus?

BARMAN

"La presó és dins del teu cap. No ves que ets lliure?"

JAKE

" La presó és dins del teu cap"... M'agrada aquesta frase.

BARMAN

No és meva, es del Charlie.

JAKE

Charlie? Quin Charlie?

BARMAN

Jake, ets lliure si creus que ets lliure. Llavors: SIGUES lliure.

JAKE

(a Jake li agrada la idea)

Sóc lliure...

BARMAN

I acabaràs aquesta maleïda novel·la.

JAKE

I acabaré aquesta maleïda novel·la.

BARMAN

Així m'agrada.

JAKE

(entusiasmant-se)

Gràcies, Larry!

BARMAN

De res. Saps, Jake, que hi ha un matrimoni interessant en el negoci? Un matrimoni asiàtic. Paguen en efectiu. Estan esperant que els doni una resposta i...

Jake s'ha acabat el whisky, ha deixat un dòlar a la barra i ha sortit a corre-cuita. Quan el barman aixeca la vista, Jake ja no hi és. Després de la lògica sorpresa, el bàrman continua parlant com si res.

BARMAN

I la resposta serà "sí". Els venc el bar. Decidit. Ho acabo de decidir. Diven-dres comencen...

L'home de la gorra crida l'atenció del barman.

BARMAN

Ah sí, m'havies preguntat que... T'explico...

Reprenen la conversa anterior.

ESCENA 10

Candy a casa, llegint un dels mecanoscrits amb cara de no agradar-li gens. Nega amb el cap i el deixa a la pila dels mecanoscrits rebutjats. Agafa el següent mecanoscrit. Comença a llegir. De seguida se li posa mala cara.

Arriba Jake.

CANDY

On eres.

JAKE

Al bar. El Larry m'ha aplicat una mica de gel. A les ferides. Mira, aquí està el gel, descreguda, sé el que em faig. "Un gran poder comporta una gran responsabilitat".

Li dóna el gel a Candy, que no sap què fe amb ell.

CANDY

Ha vingut l'ajudant del xèrif.

JAKE

L'ajudant del xèrif?

CANDY

A avisar-te. Ha dit que si tornes a tocar algú et tancarà en un calabós.

JAKE

En un calabós? No! "Vull ser lliure"! Necessito ser lliure per..!

CANDY

(interrompent)

I no en un calabós qualsevol. "Al calabós més fosc del comtat", ha dit. On ni tan sols es pot escriure. Jake, et vaig dir que el Paul venia acompanyat.

JAKE

Però no em vas dir que l'acompanyava mitja serradora.

CANDY

No havies de sortir com un energumen. Si no és pel Paul, et maten.

JAKE

Si no és pel Paul, no estariem així: Jo hauria pogut acabar la meua novel·la, hauríem liquidat el deute i, "Hi-yo, Silver", tots feliços. El Paul té la culpa que estiguem així. I la Jackie Kennedy. Però ja no importa...

Jake s'asseu davant la màquina d'escriure i fa uns ràpids estiraments de mans.

JAKE

Acabaré la novel·la. No hi haurà res que m'aturi. He trobat la manera.

CANDY

Ah, sí?

Jake comença a escriure.

JAKE

Es diu "Escriptura automàtica". Infal·lible.

(Jake agafa ritme d'escriptura)

Consisteix a escriure sense pensar. És el mètode definitiu, ara li ho explicava al Larry.

(el ritme d'escriptura és bo)

Mira. No és increïble? Fins i tot puc parlar de qualsevol cosa mentre escric. Saps Truman Capote, Hemingway, J. D. Salinger?...

CANDY

Sí.

JAKE

Ells no ho van fer servir. Per això van acabar com van acabar. Jo, en canvi, mira...

Teclejant feliç.

JAKE

A aquest ritme, acabo en un parell de tardes.

CANDY

Què bé.

(llegint, amb curiositat)

"El vell Mustang travessava les caloroses carreteres del desert quan..."

JAKE

No llegeixis!

CANDY

Ah.

JAKE

O llegeix si vols!

CANDY

Llegeixo o no llegeixo?

JAKE

Llegeix si vols, però en silenci, que no et senti. Jo no puc saber què estic escrivint.

CANDY

Com?

JAKE

Si prenc consciència del que escric, llavors s'activa aquesta censura filla-deputa que portem a dins i l'he cagat.

'Ding-dong'. Els dos miren cap a la porta. Jake sense deixar d'escriure.

JAKE

L'ajudant del xèrif?

CANDY

Billy Morron?

JAKE

El nou Charles Manson? Cal posar un pestell a aquesta porta.

CANDY

(anant a obrir)

Vaig jo.

Abans d'obrir, Candy s'acosta a la finestra.

CANDY

(mirant)

No veig ningú.

Jake deixa d'escriure.

JAKE

(aixecant-se)

LLavors és Billy Morron, que és un covard i s'està amagant. Billy! Ets un gallina.

CANDY

Jake!

Candy obre la porta. No hi ha ningú.

CANDY

Hola?

Candy mira a banda i banda.

CANDY

(a Jake)

No hi ha ningú.

Tanca la porta.

JAKE

Fuig, gallina. La propera vegada no faré servir un paraigua. M'he preparat!

Jake té a les mans una funda de raqueta de tennis que ha tret d'un armari. Candy el mira, sorpresa.

JAKE

La propera vegada faré servir...

CANDY

Una raqueta de tennis? Has sentit el que t'acabo de dir del xèrif? Si tornes a tocar Billy Morron aniràs directe a la presó.

Jake obre la funda de la raqueta i del seu interior no treu una raqueta sinó... un rifle!

JAKE

Tocar? Molt bé. Llavors no aniré a la presó perquè ni em penso acostar a ell.

CANDY

(aterrida)

Què és això? Un rifle?! Jake, t'has tornat boig?

JAKE

(amb cara de boig)

No. M'he tornat pràctic. Com Nixon. Només que jo...

(carregant el rifle)

No penso delegar.

Primer moviment de la 5a Simfonia de Beethoven. !Ta-Ta-Ta-Taaan!

ESCENA 11

Un PSIQUIATRE escolta música a la seva consulta. Truquen a la porta. L'home apaga un tocadiscos que té al seu costat i deixa de sentir-se la 5a Simfonia de Beethoven. Obre la porta. És Candy.

PSIQUIATRE

Bona tarda, senyora. Doctor Bannister, per servir-la.

CANDY

Bona tarda, doctor, Candy Wallace. Puc passar?

PSIQUIATRE

Com no. Endavant. Bonic pentinat. Recorda el de Jackie Kennedy.

CANDY

Gràcies, és molt amable.

PSIQUIATRE

No ens coneixem. Vostè no és d'aquí...

CANDY

No, senyor. Visc a Ellentown.

PSIQUIATRE

El seu vestit també recorda el de Jackeline Kennedy, –uh, perdoni, deformació professional, ho observo tot–. Ellentown, diu que viu a Ellentown? I què l'ha portat fins a Stormville?

CANDY

L'autobús.

PSIQUIATRE

Té alguna objecció amb els psiquiatres d'Ellentown, senyora Wallace?

CANDY

No, simplement he vingut a fer unes compres a Stormville i he aprofitat que passava per davant de la seva consulta per...

PSIQUIATRE

Compres ha dit?

CANDY

Sí.

(mostrant la bossa que porta amb ella)

Bombetes.

PSIQUIATRE

Bombetes. Té alguna objecció amb les botigues de bombetes d'Ellentown?

CANDY

No, però...

PSIQUIATRE

(advertint l'anell de casada de Candy)

Veig que està casada, senyora Wallace.

CANDY

Sí.

PSIQUIATRE

I el senyor Wallace, sap que vostè ha vingut a Stormville a comprar bombetes?

CANDY

(abaixant la mirada)

No.

PSIQUIATRE

Entenc, entenc. No cal que em digui res més. Vostè s'ha carregat una bombeta de casa i vol canviar-la abans que ho descobreixi el seu marit.

CANDY

(culpable)

Jo no m'he carregat res. Es va fondre sola –i quan dic fondre vull dir fondre, literalment, es va fer gelatina–. Jo no vaig tenir res a veure.

PSIQUIATRE

Ja veig, ja veig: sens dubte vostè té un conflicte amb les bombetes.

(inclinant Candy al divan)

Estiri's, faci el favor.

CANDY

Però...

PSIQUIATRE

Li incomoda que pronuncii la paraula “bombeta”?

CANDY

No.

PSIQUIATRE

Sí, l'incomoda. Sent que se li accelera el pols quan dic?... “Bombeta”.

CANDY

No.

PSIQUIATRE

Apa que no, ho estic notant.

El psiquiatre està prenent el canell de Candy.

PSIQUIATRE

Suors freds? ”Bombeta”.

CANDY

No.

PSIQUIATRE

Doncs té el canell xop, senyora Wallace. Va patir vostè algun trauma a la infància?

CANDY

Què?

PSIQUIATRE

El 99% dels trastorns presents tenen el seu origen en un trauma ocorregut en el passat. Faci memòria. Recorda algun esdeveniment infantil relacionat amb les bombetes?

CANDY

(incorporant-se)

Doctor, no he vingut a parlar de mi!

PSIQUIATRE

Ah, no?

CANDY

No! He vingut a parlar del meu marit.

PSIQUIATRE

Doncs haver començat per aquí. Què li passa al seu marit?

CANDY

Estic preocupada, el meu marit s'està tornant... perillós, doctor.

PSIQUIATRE

Uhmhhh...

CANDY

Temo que estigui... embogint.

PSIQUIATRE

Embogint. Això és molt seriós. Què li fa pensar que el seu marit pugui estar embogint?

CANDY

S'ha comprat un rifle.

PSIQUIATRE

I què? Estem a Amèrica.

CANDY

Però està disposat a fer-lo servir.

PSIQUIATRE

Estem a Amèrica.

CANDY

Contra gent innocent.

PSIQUIATRE

Estem a Amèrica.

CANDY

Ha començat a escriure una novel·la!

PSIQUIATRE

(sorpès)

Una novel·la?

CANDY

Sí.

PSIQUIATRE

Uhm. Així per les bones?

CANDY

Sí! Sembla decidit a enfonsar l'editorial.

PSIQUIATRE

L'editorial? Quina editorial? Senyora Wallace, comenci pel principi o em tornarà boig a mi. De quina editorial està parlant?

CANDY

De la nostra. El meu marit i jo tenim una editorial de novel·les femenines, tots dos, una editorial petita. I el Banc ens està acorralant: Si no aconseguim publicar urgentment un èxit, ho perdrem tot, així que...

PSIQUIATRE

(interrompent)

Pa, pa, pa, pa, un moment, no vagi tan de pressa. Vostès tenen una editorial...

CANDY

Sí, de novel·les femenines. Des de fa sis anys. La vam fundar el mateix dia que vam decidir casar-nos, que també va ser el dia en que vam concebre el nostre fill Jimmie, que va ser el dia en que ens vam conèixer.

PSIQUIATRE

Què? Tot això en un dia? A veure, a veure, expliqui-m'ho. Anem per parts: Com se'ls va acudir fundar una editorial de novel·les femenines? Com van prendre la decisió de casar-se? Com es van conèixer?

CANDY

Ens vam conèixer no gaire lluny d'aquí, al Parc Nacional Cold Water. A la variant de la carretera comarcal, la que passa per la serradora. El Jake em va portar a veure el Mirador de l'Àliga..

PSIQUIATRE

Expliqui, expliqui, sisplau, què recorda?

CANDY

Recordo perfectament al Jake obrint-me pas, molt galantment.

Sona una arpa.

ESCENA 12

*Ens traslladem a la muntanya, a un diminut clar entre arbres.
Jake, després de contemplar amb gust les vistes que té davant
seu, es gira...*

JAKE

Senyoreta?

(buscant al seu voltant)

Senyoreta?

CANDY (EN OFF)

Sí, sí... És que hi ha un tronc travessat al camí, i no puc passar...

JAKE

Ah.

Jake desapareix. Grunyt d'esforç.

CANDY

(apareixent acompanyada de Jake)

Gràcies. És vostè un home molt fort.

JAKE

Era un tronc mitjà.

(mostrant les vistes)

Queda una mica allunyat de la carretera però... què em diu, val la pena?

Candy mira davant seu i... Sentim ocellets cantar.

JAKE

Boniques vistes, eh.

CANDY

(forçant la vista)

Està una mica fosc.

JAKE

Aquest és el MEU mirador de l'Àliga.

CANDY

EL SEU mirador de l'àliga?

JAKE

L'autèntic Mirador de l'Àguila és allà.

(assenyalant a la distància)

Ho veu? Allà dalt. Però aquell queda molt lluny.

CANDY

Oh, sí. Crec que ho veig. Llavors aquest?...

JAKE

Aquest... el vaig descobrir de petit, un dia que els meus pares em van portar al "Mirador de l'Àliga", a aquell. Jo vaig dir: "Doncs no n'hi ha per a tant". Ja sap, estava en aquella edat... I el meu pare em va clavar una bufetada.

CANDY

Una bufetada?

JAKE

Així, de sobte. Plas. I la meva mare un altre. Plas. Em pegaven molt, per qualsevol cosa.

CANDY

Oh, Jake.

JAKE

Em pegaven a tota hora. Mai no va sortir una paraula afectuosa de la boca dels meus pares.

CANDY

... Va ser vostè un nen maltractat.

JAKE

Aquell dia –allà, al mirador de l'Àguila– em vaig cansar de tanta bufetada i vaig escapar corrent. I –no sé com– vaig arribar fins aquí, i aquí em vaig quedar, en aquell racó, ajupit entre aquests dos arbres. Em van buscar durant tres dies. No em van trobar. Vaig tornar a casa quan em va donar la gana. I vaig decidir tres coses: que mai no toleraria la violència, que en endavant seria amo del meu destí i que em passaria la resta del temps lliure llegint.

CANDY

Llegint? Li agrada llegir?

JAKE

M'encanta! Vaig descobrir la lectura aquí, aquell dia. Va ser una revelació.
(*explica*)

La motxilla que duia amb mi estava plena de còmics –no era meva, era la motxilla del meu pare, que m'obligava portar-se-la com un criat– i només obrir-la, pam, vaig veure els comics. Em van atrapar a l'instant: Superman, Flash, Spiderman, Els quatre fantàstics... Els vaig llegir tots. Vaig tornar perquè se'm van acabar.

CANDY

Oh Jake, a mi també m'agrada llegir.

JAKE

¿ Sí? Li agraden els superherois?

CANDY

La meva preferida és Jane Austen. La coneixes?

JAKE

De Marvel? De DC?

CANDY

De Hogarth Press.

JAKE

Hogarth Press?

CANDY

És meravellosa.

JAKE

Per meravellosa, la dona meravel·la-Wonder Woman, què em diu.

CANDY

Y Virginia Woolf, què.

JAKE

Virginia Woolf? Una dona-llop? Oh...

ESCENA 13

De sobte, a la consulta del psiquiatre.

PSIQUIATRE

(interrompent)

Quina gràcia, arrossega vostè les síl·labes com Jackie Ken-nedy... Perdó, sens dubte, van connectar. Aquest Jake sembla totalment inofensiu. Se'l veu un home molt tendre.

CANDY

(recordant)

Era molt tendre! Els anys l'han canviat.

PSIQUIATRE

O el matrimoni. Segueixi, sisplau. Què va passar.

CANDY

Després, em va portar a casa...

Sona una arpa.

ESCENA 14

Interior del domicili. Candy i Jake entren. Can-dy porta una maleta.

JAKE

En aquesta muntanya, a la nit, la temperatura cau en picat. Per això vaig tornar, en realitat. Odio el fred. El meu pitjor malson és morir congelat. Deixi la maleta aquí. Es pot treure la jaqueta. Aquí hi ha calefacció.

(ajudant Candy)

Aquesta roba...

CANDY

Li resulta familiar.

JAKE

Diria que sí.

CANDY

Imita la que portava Jackie Kennedy el dia del luctuós succés. És la meva preferida. La porto tant com puc. Oi que és bonica? Oh, Jake, és una casa preciosa.

JAKE

Li agrada? De debò no vol sopar? Tenim temps fins que surti l'autobús.

CANDY

(al psiquiatre, que està observant atentament des de la consulta)

El sopar es va allargar tant que vaig perdre l'autobús. A Ellentown, en aquells temps, encara no hi havia cap motel, així que... vaig haver de passar la nit a casa del Jake. Sí, doctor: és llavors quan el Jimmie va ser concebut. En un moment de la nit, el Jake es va aixecar per mostrar-me els seus plans de futur...

Jake porta posat un batí. Mira per la finestra i assenyala alguna cosa a Candy, que també porta un batí.

JAKE

Mira, allò d'allà és el garatge, a l'altra banda del jardí. Ara només hi ha trastos vells i mobles, però el netejaré i muntaré un negoci. L'altra porta dona al carrer. És perfecte.

CANDY

Quina gran idea. Quin negoci?

JAKE

Encara no ho sé.

CANDY

Què tal una editorial?

JAKE

Una editorial? És garatge petit.

CANDY

No cal que sigui gran. Si sabessis com va començar la Hogarth Press...

JAKE

La què?

CANDY

L'editorial independent més important del Regne Unit.

(explica)

Un dia Leonard Woolf va comprar una petita premsa de mà i la va instal·lar al mig del menjador de casa –els Woolf no tenien garatge–. La va posar en marxa i... ta-tan!

JAKE

Ta-tan?

CANDY

La Hogarth Press havia nascut com per art de màgia. Van començar publicant les obres completes de la Virgínia. Després van publicar les de Jane Austen, Emily Brontë, Katherine Mansfield... Oh, Jake, fem el mateix. Fundem una editorial i publiquem els nostres llibres preferits.

JAKE

Comics?

CANDY

I visquem entre llibres.

JAKE

...I comics.

CANDY

Sense parar de llegir...

JAKE

Oh, Candy, quina gran idea.

CANDY

Es dirà: "Jake & Candy Press". Què et sembla?

JAKE

Perfecte. Però hi ha un petit problema.

CANDY

¿Quin?

JAKE

No tinc diners.

Candy somriu.

CANDY

Jo sí.

(al psiquiatre)

Y així va néixer "Candy Press".

ESCENA 15

Novament, a la consulta del psiquiatre.

PSIQUIATRE

Un projecte molt meditat... Interessant.

(assentint)

I sis anys després, vostè diu que el Banc els acorràla.

CANDY

(tornant del record)

Sí, doctor. Ens ha posat un ultimàtum, i la nostra situació financera és tan delicada que si no aconseguim publicar urgentment un èxit, ho perdrem tot.

PSIQUIATRE

Vaja, vaja. I entenc pel seu nerviosisme que no tenen aquest èxit.

CANDY

No.

PSIQUIATRE

Ja veig...

(pensatiu)

I donada la situació, el seu marit ha decidit escriure ell mateix una novel·la que els salvi el coll.

CANDY

Exacte. Oi que és una bogeria?

PSIQUIATRE

Bogeria? És admirable! Senyora Wallace, felicití el seu marit de part meva.

CANDY

Com?

PSIQUIATRE

Ha encarat el problema. El comportament del seu marit és heroic. Escriure una novel·la. Doncs serà que no és difícil!

CANDY

Heroic? És suïcida! El meu marit no està capacitat per escriure una novel·la!

PSIQUIATRE

Com ho sap?

CANDY

Perquè mai no ha escrit cap novel·la!

PSIQUIATRE

Ludwig Van Beethoven tampoc havia escrit cap simfonia quan va escriure la primera.

CANDY

Però el meu marit no és Ludwig Van Beethoven!

PSIQUIATRE

Com ho sap?

Silenci.

PSIQUIATRE

L'ha llegit?

ESCENA 16

Casa dels Wallace. S'obre la porta del carrer. És Candy. Crida al seu marit.

CANDY

Jake...

No hi ha resposta.

CANDY

Jake... Ets a casa?

No hi ha resposta.

CANDY

Jimmie! Estàs sol?

(mirant pel passadís)

Amor, i el papa? Ah, no estàs sol, ja veig, hola, senyor pilota de tennis... eh, Tony! (...) Jimmie, on està el papa? Al bar? Fa molt que se'n ha anat? (...) Molt bé. No, no, segueix, seguiu, no us molesto, adéu senyor pil... eh Tony, adéu Tony, encantada de saludar-te...

Torna al menjador.

CANDY

Jimmie, amor! Si vols, després podem jugar tu i jo al walkie talkie una estona!

Candy clava la mirada a l'escriptori de Jake. Mireu l'hora. Sobre l'escriptori hi ha els fulls de la novel·la. És una bona ocasió. Agafa el munt de fulls i comença a llegir. No han passat ni tres segons, que entra Jake per la porta del carrer i sorprèn Candy amb la novel·la a les mans.

JAKE

Candy!

Candy s'en duu un ensurt de mort.

CANDY

Jake!

JAKE

Què estaves fent?

CANDY

Estava... llegint.

JAKE

A les fosques?

CANDY

Sí.

JAKE

(encenent la llum)

Tens algun problema amb la bombeta?

CANDY

No!

Jake mira Candy, inquisitiu.

JAKE

Hi ha alguna cosa que em vulguis dir, Candy?

CANDY

(atropellada)

Sí. Últimament ha plogut molt i s'ha hagut d'alliberar aigua dels embassaments i això ha fet que es produeixin pics de tensió que poden haver fet malbé algun electrodomèstic i alguna... bombeta.

Jake mira Candy sense entendre.

JAKE

Sobre la meua novel·la. Em vols dir alguna cosa?

CANDY

Ah.

JAKE

Què et sembla? L'estaves llegint. És bona?

CANDY

Només he llegit dues frases.

JAKE

Dues frases?

CANDY

Just acabava de començar.

JAKE

Dues frases.

CANDY

Sí.

JAKE

I... Són bones?

CANDY

Las dues frases?

Jake assenteix.

CANDY

Sí, molt bones.

JAKE

Molt bones.

CANDY

Perfectes.

(llegint)

" En un poble de Amèrica del Nord vivia Jake. Jake era un noi especial que..."

JAKE

(tapant-se les orelles)

No, no, calla, calla! No les puc sentir!

CANDY

Perdó.

(confirmant)

Perfectes. Un començament perfecte.

JAKE

Un començament perfecte. I la següent frase, què tal, manté el nivell?

CANDY

Ja no he arribat.

JAKE

No has arribat. Mmm...

(després de pensar un instant)

Què tal si li fas una ullada?

Candy assenteix.

CANDY

Sí, clar.

(llegint)

"... Era un noi especial que vivia envoltat de nois amargats que..."

JAKE

(interrompent)

No, no, en silenci! Jo no puc.

CANDY

Ah, sí, perdona.

Candy llegeix la frase. Després mira Jake.

CANDY

Ja està.

JAKE

Què. Bona...?

CANDY

Sí...

JAKE

Genial.

Jake somriu. I asseu Candy al sofà.

JAKE

Doncs vinga, ja que hi ets, llegeix-la tota.

Li posa la novel·la sobre la falda.

CANDY

Tota? Fins al final?

JAKE

Fins al final impossible perquè encara no l'he escrit però...

(mira el darrer full)

Quatre-centes noranta pàgines sí que podràs llegir. Suficient per fer-se una idea.

Candy assenteix. Jake també. Candy espera que Jake li doni un respir però Jake no la deixa.

CANDY

Ara?

JAKE

Per què no.

CANDY

D'acord.

Candy es disposa a llegir. La presència de Jake resulta intimidant però sembla que no tindrà més remei que llegir amb Jake mirant-la.

CANDY

Llegeixo.

I comença a llegir.

ESCENA 17

Candy i Jake asseguts als mateixos seients. Jake s'ha adormit plàcidament i Candy no llegeix. Té els ulls ben oberts. Jake es desperta.

JAKE

Uh, quina hora és, m'he adormit.

(mira el rellotge)

Ja has acabat?

Candy es reincorpora.

JAKE

Has acabat de llegir?

Candy no sap si dir sí o dir no.

CANDY

S... Sí.

JAKE

"S... Sí"?

CANDY

Sí.

JAKE

Què ràpid.

CANDY

(nerviosa)

He llegit una mica en diagonal...

JAKE

I què t'ha semblat?

CANDY

Mmmmmmm.

JAKE

Mmmmmmm?

Candy intenta somriure però no ho aconsegueix.

CANDY

Mmmmmmm...

JAKE

Què significa "Mmmmmmm"?

CANDY

Significa... Mmmmmmm...

JAKE

Dimonis, Candy! Semblas ximple! És bona o no!!

CANDY

És... Mmmmmmm estranya.

JAKE

(enfadant-se)

Estranya? Estranya?! Et sembla estrany que un home vulgui salvar el món?!...

CANDY

No...

JAKE

Sí! Et sembla estrany! Perquè creus que només ho pot fer una d'aquestes heroïnes de novel·la rosa d'ara, oi!

CANDY

Jake.

JAKE

Qui t'ha ficat aquestes maleïdes idees feministes al cap! Ho sento Candy, però: per salvar el món, només un home està capacitat! Me'n vaig!

Jake agafa l'abric.

CANDY

No.

JAKE

Me'n vaig al bar!

CANDY

No, Jake!

JAKE

I perquè ho sàpigues: per salvar una editorial, també!

CANDY

(agafant Jake)

No hi vagis!

JAKE

Deixa'm!

Jake es desfà de Candy donant-li una sonora bufetada que l'envia a terra.

Jake es penedeix a l'instant.

JAKE

Candy...

Candy s'aixeca i fuig de casa entre llàgrimes.

ESCENA 18

Nit tancada. Parc solitari. Fanal solitari. Arriba Candy, plorant sense consol. S'atura sota la llum del fanal. Treu un mocador. Se sona. Continua plorant.

CANDY

(dramàtica)

Oh, Senyor, Senyor! M'han tornat a repudiar! Per què! Potser soc un monstre? Què serà de mi? Hauré de passar la resta dels meus dies vagant, sola, de poble en poble?

Candy s'interromp.

CANDY

Jake?

Apareix una ombra a l'esquena de Candy, a la foscor.

CANDY

(sense girar-se)

M'has fet mal! Vés-te'n! No et vull veure!

Silenci.

CANDY

Què passa? No m'has pegat prou fort?

La figura de la foscor avança. I descobrim que... no és Jake. És l'home de la gorra, ulleres gruixudes i camisa de llenyataire.

CANDY

(sense girar-se)

Hi ha més gent en aquest parc. Allà. Si em toques, cridaré. Què vols?...

L'home s'atura.

CANDY

... Què et fiquin a la presó? Deixa'm, Jake, vull estar sola.

L'home dubta.

CANDY

Vés-te'n!

Després d'uns instants d'indecisió, l'home de la gorra, ulleres gruixudes i camisa de llenyataire acaba reculant i desapareix a la foscor. Candy es gira i, en veure que està sola... Esclata.

CANDY

¡¡Aaaaaaaah!!

La llum del fanal cobra una incandescència tan gran que acaba esclatant enmig d'un brunzit ensordidor. Foscor.

ESCENA 19

Al bar. Jake i el barman.

JAKE

D'una banda, em sento culpable per haver pegat a la Candy, però per altra banda estic enfadat amb ella perquè no confia en mi. Així que... empat. No en parlem més.

El barman serveix un whisky a Jake. Aquest fa un llarg glop.

BARMAN

No li ha agradat...

JAKE

A ningú li agrada que li donin una cleca.

BARMAN

No, la novel·la.

JAKE

No. No li ha agradat.

BARMAN

Creus que és dolenta?

JAKE

La Candy? De vegades ho penso.

BARMAN

No, la novel·la.

JAKE

Dolenta? De cap manera! Per això se m'ha anat la mà, perquè no suporto les injustícies!

BARMAN

Entenc.

Jake es beu el whisky d'un glop.

JAKE

Saps, Larry? Em sento estrany.

BARMAN

Què passa.

JAKE

Està malament pegar les dones però...

BARMAN

Quan s'ho mereixen...

JAKE

...Saps què?

Jake s'acosta al barman i li confessa:

JAKE

Quan he pegat a la Candy, mentre ho estava fent, en aquell petit instant que ha durat la bufetada...

Jake busca les paraules.

BARMAN

Sí?

JAKE

He sentit una espècie de...

BARMAN
...Plaer?

JAKE
No sé si dir-ho així.

BARMAN
Com si segles i segles de masculinitat reprimida pugessin a pressió pel teu braç i s'alliberessin de sobte en una mena d'esclat orgàsmic.

JAKE
(sorprès per l'exactitud)
Sí.

BARMAN
És normal, no et preocupis. Et falta molt per acabar la novel·la?

JAKE
10 pàgines. Vaig per la 490. Només em falta el final.

BARMAN
I què fas que no estàs escrivint?

JAKE
La Candy m'ha distret. Em posa nerviós.

BARMAN
T'ho dic. Has d'allunyar-te d'ellà. Sino, mai acabaràs d'escriure aquesta novel·la. S'hi interposarà sempre. Recordes que l'altre dia vam parlar dels retirs per a escriptors?

JAKE
Sí.

BARMAN
Què em dius si et dic que et puc aconseguir una estada en un?

JAKE
Que mai no escoltes quan et parlo. Estic més pelat que el cul d'una mona!

BARMAN
Una estada... Gratis.

JAKE

Gratis?

BARMAN

Totalment.

JAKE

Ho dius de broma, Larry?

BARMAN

Has sentit a parlar mai dels H.M.?

JAKE

Els què?

BARMAN

Els H.M.: els Homes del Manteniment.

JAKE

No.

BARMAN

Normal, perquè són gairebé invisibles –com els assassins en sèrie–.

(explica)

Els Homes del Manteniment són els encarregats de reparar les coses quan es fan malbé –en un bar, en un restaurant, en un complex turístic–, però si ho penses, a la pràctica, les coses es fan malbé molt poques vegades, ¿veus per on vaig?

JAKE

No.

BARMAN

Imagina un hotel preciós, en un paratge idíl·lic, on les coses rarament es fan malbé. Què creus que fa l'home del manteniment durant tot el dia? Res.

Jake pensa.

BARMAN

A què podries dedicar tu el temps si fossis l'home del manteniment?

Jake comprèn. "A escriure".

BARMAN

Jake, no només no et costaria ni un centau sinó que a més et pagarien.

JAKE

De debò?

BARMAN

Mira.

El barman treu un fulletó i se'l mostra a Jake.

BARMAN

Aquest hotel està buscant H.M. per completar la temporada d'hivern. Mira quines muntanyes, seria un retir per a escriptors perfecte. Una trucada telefònica i el lloc és teu.

JAKE

Temporada d'hivern? No Larry, el Banc executa el deute en dues setmanes.

BARMAN

Ah...

JAKE

Definitivament, no escoltes.

BARMAN

Doncs ho sento però ja no et podré ajudar més. Marxo a Florida.

JAKE

A Florida?

BARMAN

Demà mateix.

JAKE

Què has d'anar a fer a Florida? Què se t'ha perdut allà?

BARMAN

Res. És la gràcia de jubilar-se, que no has de fer res.

JAKE

Com? Et jubiles?

BARMAN

Sí. Però no et preocupis, vaig parlar amb els xinesos i...

JAKE

Xinesos? Quins xinesos? Què estàs dient?

BARMAN

Que em jubilo. Que marxo a viure a Florida. I que he traspassat el bar. A un matrimoni xinès.

Jake es queda pàl·lid.

JAKE

(després d'uns segons d'estupefacció)

I m'ho deixes anar així, de cop?

El barman està a punt de replicar, però té tantes coses a dir-li al seu amic que al final no li diu cap. I li contesta:

BARMAN

Sí, així de cop.

JAKE

Què serà de mi! Ets l'única persona que em parla en aquest poble. Quan tens pensat marxar?

BARMAN

Demà.

JAKE

Demà! Déu del Cel, Larry! Això és horrible! I jo què faré!

BARMAN

Acabar aquesta maleïda novel·la?... Vinga, asseu-te davant la màquina d'escriure i no t'aixequis fins que hakis acabat la teva obra.

JAKE

Ho intentaré.

Jake deixa el got a la barra.

BARMAN

Ha estat un plaer conèixe't, amic. T'enviaré una postal des de Florida.

JAKE

Sisplau, digues als xinesos que no pugin els preus.

BARMAN

Probablement els baixin.

JAKE

Això està bé.

*Jake assenteix. I accepta l'abraçada que li ofereix el barman.
Després agafa el camí de sortida i, just en aquest instant, entra
l'home de la gorra, ulleres gruixuda i camisa de llenyataire.*

HOME DE LA GORRA

On vas, covard? Marxes?

JAKE

Es jubila. I no li parlis així.

HOME DE LA GORRA

T'ho dic a tu, idiota. On vas?

Jake s'atura.

JAKE

A salvar la meva editorial, passa alguna cosa?

HOME DE LA GORRA

A salvar la teva editorial? Tu?

L'home esclata en una sonora riallada. Jake el mira.

JAKE

Sí.

HOME DE LA GORRA

Si no ets més que un covard, un figaflor. Vols saber una cosa? Et diré una cosa: Només la teva dona pot salvar la teva editorial.

JAKE

Què has dit? Com m'has dit?

HOME DE LA GORRA

Figaflor.

JAKE

Com?

BARMAN

(intervenint)

Res, no ha dit res.

HOME DE LA GORRA

(a Jake)

Figaflor. He dit Figaflor.

A Jake li canvia la cara.

JAKE

Torna a dir aquesta paraula i t'arreglo la cara. Vols que t'arregli la cara?

BARMAN

Jake, et tancaran...

Silenci tens.

HOME DE LA GORRA

Figaflor.

Jake carrega el puny.

BARMAN

No podràs acabar la novel·la ...

El puny de Jake tremola.

BARMAN

Pensa en la novel·la...

El puny de Jake està a punt de sortir projectat. Però, de sobte, es relaxa.

JAKE

Vols saber una cosa? Et diré una cosa: "Un gran poder comporta una gran responsabilitat". Així que et quedaràs amb aquesta cara: Jo tinc coses importants a fer.

Jake agafa el camí de sortida.

Abans d'abandonar el bar, Jake es gira i s'acomiada del barman.

JAKE

Se't trobarà a faltar, Larry, això no serà el mateix sense tu.

El barman somriu al seu amic.

BARMAN

No tinc cap dubte.

Jake surt.

Es queden sols el barman i l'home de la gorra.

BARMAN

"Un gran poder comporta una gran responsabilitat", quina gran frase, oi? Si totes les frases de la seva novel·la són així d'originals resultarà que de debò està escrivint una cosa bona...

HOME DE LA GORRA

"Un gran poder comporta una gran responsabilitat". Aquesta frase la va escriure Stan Lee. Va aparèixer per primera vegada al n° 15 de "Spider-man", publicat per Amazing Fantasy a l'agost de 1962. Au, posa'm una copa.

ESCENA 20

Candy, asseguda al divan del psiquiatre.

PSIQUIATRE

Que li ha pegat? El seu marit? A vostè?

CANDY

Sí, doctor.

PSIQUIATRE

Com?

CANDY

Així.

Candy reproduceix la bufetada a l'aire amb molt poca gràcia.

PSIQUIATRE

Vaja.

CANDY

Doctor: Vull deixar al Jake. M'en vaig de casa, ho he decidit. El Jake és perillós.

PSIQUIATRE

Un moment, un moment, no tan de pressa. Perillós? Encara no sabem si és perillós.

CANDY

M'ha pegat. No li sembla sufi...?

El psiquiatre tomba a Candy al divan.

PSIQUIATRE

A veure. Per què li ha pegat?

CANDY

Perquè no li va agradar que no m'agradés la novel·la.

PSIQUIATRE

Un moment. Ha llegit la novel·la?

CANDY

Sí.

PSIQUIATRE

Per què no m'ho ha dit abans!

CANDY

Li ho estic dient ara.

PSIQUIATRE

La novel·la és una finestra a la psique del seu marit.

(ansíós)

Digui, digui, com és? De què parla la novel·la?

CANDY

És la cosa més absurda que he llegit a la meva vida.

PSIQUIATRE

Absurda? Les obres artístiques són manifestacions de l'inconscient de la persona. Dir que la novel·la del seu marit és absurda és com dir que el seu marit és absurd.

Candy s'arronsa d'espatlles.

PSIQUIATRE

Per què? De què va la novel·la?

CANDY

Va sobre Jake, un home especial que viu en un poble de nord-amèrica envoltat de...

PSIQUIATRE

(interrompent)

Un moment, un moment, ¿ha dit Jake?

CANDY

Sí, i no és cap diminutiu. Jake és Jake.

PSIQUIATRE

Una novel·la autobiogràfica. Ummm. Continui.

CANDY

Doncs això. Va sobre un home especial que viu en un petit poble de Amèrica del Nord envoltat de tipus amargats que es dediquen a amargar-li la vida perquè ell és especial i els altres no poden suportar-ho.

PSIQUIATRE

Així comencen totes. Segueixi. Què més.

CANDY

Un bon dia, els Estats Units d'Amèrica es veuen amenaçats per un terrible mal.

PSIQUIATRE

Quin mal?

CANDY

No ho diu.

PSIQUIATRE

Continui.

CANDY

Aleshores Jake, el protagonista, descobreix que té un poder.

PSIQUIATRE

Un poder? Quin poder?

CANDY

Un superpoder, diu. Sent com si segles i segles de masculinitat pugessin pels seus braços generant-li una força orgàsmica capaç de qualsevol cosa.

PSIQUIATRE

Continui.

CANDY

I decideix que utilitzarà aquest superpoder. Per combatre el mal que amenaça Amèrica del Nord i, per extensió, el món sencer. Llavors, abandona el poble i comença a donar voltes pels Estats Units buscant el mal. Aquí gasta moltes pàgines. I no el troba. Només veu els seus efectes, que són devastadors, segons ell. Quan comença a desanimar-se perquè creu que no trobarà mai el mal, veu un informatiu a la televisió que li indica que ha d'anar a Texas.

PSIQUIATRE

A Texas? Per què a Texas?

CANDY

Perquè allà és on podrà enfrontar-se al mal en un duel final a mort.

PSIQUIATRE

Què més, què més.

CANDY

Ja està. No hi ha més.

PSIQUIATRE

No hi ha més? Acaba així?

CANDY

No acaba així. Falta el final. Encara no l'ha escrit. Doctor: Ha sentit el que li he dit? Vull deixar al Jake.

PSIQUIATRE

Un moment, estic diagnosticant. La novel·la. Mmmm. Sí, sembla absurda. Però podria no ser-ho.

CANDY

Tant me fa! El que m'importa és el Jake! El que em pugui fer! A mi! I al meu fill! Tinc por, doctor!

PSIQUIATRE

Per què?

CANDY

Per què?! Perquè m'ha pegat!

PSIQUIATRE

Ho diu per la bufetada? Au, no exageri, senyora Wallace. Jo també li hauria donat una cleca si m'hagués dit que no li agrada com treballa. Això no té importància, ha estat un rampell.

CANDY

Un rampell?

PSIQUIATRE

Fruit de l'estrès. L'ultimàtum del Banc, l'escriptura de la novel·la... Qual-sevol persona al lloc del seu marit hauria reaccionat igual. O pitjor. Confii en ell. Ha de donar-li suport. Escriure una novel·la és com vomitar. Es passa molt malament mentre dura però després un se sent alleujat.

CANDY

Està suggerint que em quedi amb el Jake?

PSIQUIATRE

Pensi en el Jake dels primers dies, en aquell Jake tendre.

CANDY

Em costa.

PSIQUIATRE

Quan acabi d'escriure la novel·la, el seu marit tornarà a ser aquell Jake.

CANDY

Vostè creu?

PSIQUIATRE

Estic segur. Visualitzi'l, això l'ajudarà. Pensi en el dia que el va conèixer, quan el seu marit era un home tendre i afectuós.

CANDY

No sé si podré.

PSIQUIATRE

Intenti-ho. Recordi aquell moment. Provi de visualitzar-lo.

Sona una arpa.

ESCENA 21

Muntanya boscosa. Última hora del capvespre. Carretera sinuosa. Apareix Candy, arrossegant una gran maleta.

CANDY

(dramàtica)

Oh, Senyor, Senyor! Aquí em tens vagant una altra vegada!
M'han tornat a repudiar! Per què! Potser soc un monstre? Què serà de mi?
Hauré de passar la resta dels meus dies vagant, sola, de poble en poble?

Llum encegada.

CANDY

Déu del cel!

Frenada brutal. Foscor. Quan recobrem la visió, Candy està despenjada i té el vestit mig aixecat. La maleta és a terra. Apareix Jake corrent.

JAKE

Senyoreta! Senyoreta! Està bé!?

CANDY

S... sí.

JAKE

La Verge! He estat a punt d'atropellar-la!

Quan veu aparèixer Jake, Candy mira de recomposar-se, arreglar-se la roba.

JAKE

Què fa al mig de la carretera!

CANDY

Jo... Vaig cap a... Vinc de... Ehhh...

JAKE

No sé com no l'he atropellat, senyoreta.

CANDY

Perquè ha fet un gir de volant, a Déu gràcies.

JAKE

No. No he fet un gir volant. La he vist de sobte, he tancat els ulls i...

CANDY

Sí que l'ha fet. Miri les marques a terra, amb la llum del fanal es veu perfectament. Ha fet un gir de volant.

Jake mira les marques a terra.

JAKE

L'he fet?

Jake es mira els braços, sorprès, i reproduceix un gir de volant a l'aire.

CANDY

És clar que l'ha fet. Si no l'hagués fet hauria mort atropellada.

A Jake se li dibuixa un tímid somriure d'orgull.

CANDY

Em dic Candietta. Pot dir-me Candy.

JAKE

Em dic Jake. Pot dir-me Jake.

CANDY

Jake.

JAKE

Sento l'ensurt. Veurà... Acaben de fer-me fora de la serradora –de la feina–, venia conduint ofuscat i no la he...

CANDY

Jo també lamento que s'hagi espantat. Acaben de fer-me fora de l'últim poble, venia caminant ofuscada i no l'he...

Jake somriu còmplice. Candy li torna un somriure tendre. Silenci babau. Sens dubte, han connectat.

JAKE

Senyoreta, no hauria de caminar per aquesta carretera. Podria atropellar-la un camió de la serradora. Permeti'm que la acosti a algun lloc. On anava?

CANDY

Estava vag... A cap llo... Eh... Anava... He sentit dir que per aquí hi ha un lloc meravellós anomenat el Mirador de l'Àliga. El coneix?

JAKE

Que si el conec? Està aquí mateix, el vol veure?, vingui.

VEU DEL PSIQUIATRE

(interrompent)

Un moment, un moment. Deixi'm veure una cosa.

El psiquiatre apareix al record de Candy i observa les marques de terra.

CANDY

Què.

PSIQUIATRE

Aquest cotxe no ha fet un cop de volant.

CANDY

Ah, no?

PSIQUIATRE

No.

Jake ha quedat detingut en "pause".

PSIQUIATRE

(assenyalant a terra)

No hi ha cap gir. Miri. Només es veu que el cotxe ara està aquí i després està allà. Com si alguna cosa l'hagués empès.

CANDY

Alguna cosa?

PSIQUIATRE

Una força, una energia, no ho sé, però, de cap manera, ha pogut ser un gir de volant.

CANDY

Una energia?

PSIQUIATRE

Sí. Una energia molt forta que, segons la disposició dels elements –carretera, cotxe, vostè–... només va poder provenir de... vostè.

CANDY

De mi?

PSIQUIATRE

(inquisitiu)

Senyora Wallace, hi ha alguna cosa que no m'ha explicat?

CANDY

Jo?

PSIQUIATRE

Sobre vostè. És possible que tingui una capacitat... energètica?

CANDY

Jo?...

PSIQUIATRE

Sí. Una cosa així com una força extrasensorial, una energia tèrmico-cinètica capaç d'influir en els cossos del seu voltant...

CANDY

(inquietant-se)

Qui? Jo?

PSIQUIATRE

"Bombeta".

CANDY

¿Què?

PSIQUIATRE

No es va fondre sola. Va ser vostè qui va fondre la "bombeta".

CANDY

(nerviosa)

Jo?

PSIQUIATRE

Amb la seva energia. La va fer gelatina.

CANDY

No.

PSIQUIATRE

...La mateixa classe d'energia que va fer servir per desplaçar el cotxe del seu marit...

CANDY

(angoixada)

No!

PSIQUIATRE

... Evitant així que l'atropellés. Vostè té un do especial!

CANDY

No!!

PSIQUIATRE

Té un poder!

CANDY

No!!!

PSIQUIATRE

Què dic un poder! Un súper-poder!

CANDY

(esclatant)

Nooo!!!

PSIQUIATRE

Sííí!!!

La llum del fanal cobra una incandescència tan gran que està a punt d'esclatar enmig d'un brunzit ensordidor.

PSIQUIATRE

(calmant Candy, abans que esclati el fanal)

Està bé! Està bé! Tranquil·la! Tranquil·litzi's!

La llum torna a poc a poc a la normalitat. El psiquiatre mira Candy. Aquesta mira el psiquiatre, tractant de recobrar l'alè. El psiquiatre ha desemmascarat el seu secret. Candy confessa:

CANDY

No és un super-poder, doctor; és una super-condemna. Les coses es mouen, les coses es cremen, sí. Però no ho controlo. Per culpa d'aquesta condemna vaig haver de marxar de casa, i de tots els pobles on he intentat viure després. Estic cansada de fugir...

(comença a plorar)

Ja no vull fugir més.

El psiquiatre mira Candy amb tendresa. Amb ells hi ha Jake. El psiquiatre mira Jake. Després mira Candy i... amb un gest...

PSIQUIATRE

Llavors...

El psiquiatre convida Candy a marxar amb Jake.

El record es descongela.

JAKE

(somrient, enamorat)

Vingui.

Candy recupera la dolçor d'abans. Pensa un instant i, després de mirar el psiquiatre, desapareix amb Jake per la carretera.

Uns segons després, quan tothom ha marxat...

Sorgeix algú de la foscor. És... l'home de la gorra, ulleres gruixudes i camisa de llenyataire. Ha presenciats l'escena. I el que ha vist li ha trencat el cor.

L'home treu una caixa de cartró de sota la camisa de llenyataire (una caixa de les que es fan servir per guardar documents). Obre la caixa i n'extreu... una pistola.

S'apunta al cap amb patètic dramatisme i dispara. "Clic". Torna a disparar. "Clic". Insisteix. "Clic", "clic". Obre el tambor de la pistola. No hi ha bales. Busca a les butxaques. No porta bales. Merda. Plora d'impotència.

ESCENA 22

Jake a casa, escrivint a màquina a tota velocitat (per primera vegada).

S'obre la porta del carrer. És Candy.

CANDY

Jake...

JAKE

Un moment.

CANDY

Amor.

JAKE

Una pàgina.

CANDY

Jake, amor.

JAKE

Nomes em queda una pàgina.

CANDY

Amor, es important!

Jake interromp l'escriptura. Mira Candy.

CANDY

Jake: et perdono. Sé que ho vas fer sense voler, que va ser només un ram-
pell.

JAKE

El què?

CANDY

La bufetada que em vas donar.

JAKE

Ah, sí, és clar. Bé...

(creuant-se de braços)

Ja que m'has interromput quan estava a punt d'acabar la meva novel·la,
aprofitaré per preguntar-te una cosa: D'on vén's?

CANDY

Com?

JAKE

O millor he de preguntar: Què has anat a fer a Stormville?

Candy balbucejia.

CANDY

A Stormville?

JAKE

No et facis la sorpresa. He vist com pujaves a l'autobús que porta a
Stormville. Què has anat a fer?

CANDY

Uh... He anat a... Eh... A comprar... "llums".

JAKE

"Llums"? Per què?

CANDY

Perquè aquests dies està havent pujades de tensió molt fortes i es fonen
les "llums".

JAKE

Que estrany. Jo no he notat cap pujada de tensió. I per què no les compres a Ellentown? Aquí també hi ha botigues de “llums”.

CANDY

El... El... senyor de la botiga m'ha dit que no pensa vendre'ns res fins que tu li demanis perdó a Billy Morron.

JAKE

Que curiós. El senyor de la botiga m'ha venut aquesta mateixa tarda un pestell per a la porta i no ha dit res de Billy Morron.

Candy empal·lideix.

JAKE

Candy... Portes la roba arrugada.

CANDY

Què?

JAKE

Aquesta olor que sento és colònia d'home?

CANDY

D'home...?

JAKE

Vas despentinada.

CANDY

Eh...?

JAKE

Candy, què has anat a fer a Stormville?

CANDY

(acorralada)

No ho vols saber.

JAKE

Pels polls de Crist, Candy!

CANDY

Si t'ho dic t'enfadaràs.

JAKE

I si no m'ho dius què creus que faré!

CANDY

No és el que sembla.

JAKE

Vens arrugada, despentinada i fent olor d'home! I he de creure que has anat a Stormville a comprar BOMBETES!?

CANDY

¡Noooo!

(horroritzada)

He anat a visitar un psiquiatre!

JAKE

Un psiquiatre? Què et passa, et falla el cap?

CANDY

No, a mi no.

JAKE

A tu no.

CANDY

Jake, no estàs bé.

JAKE

Com?

CANDY

Estàs passant per un mal moment... Tens molt estrès... I és normal que...

JAKE

Un moment, un moment. Has anat per mi? Insinues que puc estar boig?

CANDY

No, boig no, estressat. És culpa de la novel·la, del Banc. Quan acabis d'escriure la novel·la, tot tornarà a ser com abans. M'ho ha dit el doctor.

JAKE

El doctor.

CANDY

Sí.

JAKE

El psiquiatre.

CANDY

Sí.

JAKE

Els psiquiatres son els doctors dels bojos, Candy, amor...

(mirant a Candy amb ulls de boig)

Tinc jo pinta d'estar boig?

Candy, atemorida, no contesta.

JAKE

Jimmie, diries que el papa està boig?! No sento res –això és un sí?–.

(silenci)

I la mama? Què creus que pensa la mama?

(amb la mirada fixa a Candy)

Creus que la mama pensa que el papa està boig... o només "estressat"?

Candy està aterrida.

JAKE

(escodrint Candy)

Si la mare no pensés que el papa està boig? Per què dimonis hauria anat a veure un psiquiatre?

CANDY

Jake.

JAKE

Per què has anat a veure un psiquiatre? Perquè creus que estic boig!

CANDY

No! He anat...

JAKE

(interrompent)

Calla!

CANDY

He anat a veure'l...

JAKE

(interrompent)

No vull sentir-ho!

CANDY

He anat a veure'l perquè...

JAKE

(interrompent)

Me'n vaig!

CANDY

Jake!

Jake agafa la màquina d'escriure i marxa de casa.

CANDY

Jake...

Sentim el cotxe arrencar.

CANDY

He anat a veure'l perquè... t'estimo.

Sentim el cotxe sortir a tota velocitat.

Candy despenja el telèfon a corre-cuita.

ESCENA 23

Sona un telèfon a la consulta del psiquiatre. El psiquiatre despenja.

PSIQUIATRE

Digui?

CANDY

(angoixada)

Doctor, sóc jo, Candy Wallace.

PSIQUIATRE

Senyora Wallace, no fa ni una hora que ha marxat d'aquí, què vol.

CANDY

El Jake se n'ha anat.

PSIQUIATRE

I?

CANDY

Que no sé on ha pogut anar! Estic preocupada!

PSIQUIATRE

Li ha pegat?

CANDY

No.

PSIQUIATRE

Lavors per què es preocupa?

CANDY

Temo que faci una bogeria.

PSIQUIATRE

S'ha endut la màquina d'escriure?

CANDY

Sí.

PSIQUIATRE

Mmmm. Deixi'm pensar. Els meus trenta anys de professió em suggereixen que el seu marit... ha anat a escriure.

CANDY

Estava fora de si.

PSIQUIATRE

És possible que l'hagi interromput o molestat mentre ell escrivia?

CANDY

Doncs...

PSIQUIATRE

A mi, si m'interrompen mentre estic fent alguna cosa important, també m'enfado –i això inclou la migdiada–. Senyora Wallace, el seu marit està intentant fer una cosa molt important! Deixi de ser alarmista i comenci a recolzar-lo!

CANDY

I si comet una bogeria? I si no torno a veure'l més?

PSIQUIATRE

Vejam. El seu marit s'ha endut la novel·la?

CANDY

Quina novel·la?

PSIQUIATRE

La que està escrivint.

Candy es gira cap a la taula. La novel·la continua allà.

CANDY

No! Està aquí!

PSIQUIATRE

Aleshores pot estar tranquil·la: tornarà.

Candy agafa la novel·la.

CANDY

Quatre-centes noranta-nou pàgines: ha anat a escriure la darrera pàgina!

PSIQUIATRE

Molt bé, dedueix vostè molt bé –és una psiquiatra en potència– sembla que ja no em necessita.

CANDY

Oh, doctor.

PSIQUIATRE

Aquesta novel·la és una projecció de les conviccions i propòsits més íntims del seu marit. El Jake de ficció intenta salvar el món perquè el Jake de la realitat està intentant salvar l'editorial. Senyora Wallace, deixi-li fer.

ESCENA 24

Canten els ocellets al Mirador de l'Àliga. Jake respira la tranquil·litat de lloc. Porta amb ell la màquina d'escriure.

S'asseu en un tronc, efectua un ràpid estirament de mans i... comença a escriure..

Sona la 5a Simfonia de Beethoven, Ta-Ta-Ta-Taaaaan!

ESCENA 25

S'obre la porta de l'editorial. És l'home de la gorra, ulleres gruixudes i camisa de llenyataire. Ha forçat la porta amb una eina. Entra sense donar la llum. Duu amb ell la caixa de cartró mida foli que vam veure anteriorment –més bruta i espatllada ara–. Veu un retrat de Candy. L'agafa. I l'alça amb un dramatisme d'acord amb la 5a simfonia de Beethoven que segueix sonant.

HOME DE LA GORRA

Oh, Candy. Vaig intentar treure'm la vida fa 6 anys quan em vas trencar el cor. Si no ho vaig fer, no va ser per falta de ganes sinó de bales. Així que aquesta és l'editorial...

(mira al seu voltant amb reverència)

L'Editorial femenina que porta el teu nom –que petita és vista des de dins–. Oh Candy!...

(tornant al retrat)

Diverses vegades he volgut abordar-te aquestes darreres nits, però he temut que si em parlaves em fallarien les forces i no culminaria la missió que m'ha portat fins aquí.

Abraça el retrat.

ESCENA 26

Candy, a casa seva, trucant precipitadament per telèfon.

PSIQUIATRE (EN OFF)

Consulta del Doctor Bannister, llicenciat en Psiquiatria per la Universitat de Portland, en aquests moments no puc atendre'l perquè estic ocupat –o fent la migdiada–, si vol deixar un missatge, faci-ho després de sentir el senyal.

Piiiiip.

CANDY

Doctor, el Jake aconsegueix salvar el món! Vol saber com? Acabo de llegir-ho!

(explica)

El protagonista –Jake– arriba a una ciutat de Texas. És un dia molt assenyalat. Tota la ciutat està de celebració i la gent sembla molt contenta. Però passa alguna cosa. L'en-carnació del mal també està a la ciutat. Per això hi ha anat el Jake. Perquè s'ha proposat eliminar-la. Es passa unes quantes pàgines buscant-la –perquè la ciutat és enorme i està plena de gent– i no la troba. Fins que arriba a una plaça que es diu Dealey o Daily o Dilly –ara no recordo–, que està a rebentar, i allà veu l'encarnació del mal. Va armada amb un rifle i està a punt de fer-lo servir. Aleshores, Jake

s'abalança sobre l'encarnació del mal, li dóna un cop sec, pam, i la no-queja. Li pren el rifle. I li diu: "Inútil". I... Ja està. Falta una pàgina. Suposo que dirà allò típic de "Van ser feliços i van menjar anissos" bla bla bla.

(orgullosa)

Oh, Doctor, el "Jake" de la ficció salva el món, no és meravellós? El meu Jake... salvarà l'editorial.

ESCENA 27

A l'editorial, l'home de la gorra deixa el retrat on era i alça els braços.

HOME DE LA GORRA

(dramàtic)

Triomfaré, Candy! Ho sé! I ho proclamo aquí, en una editorial, a la TEVA editorial. Ara sé que el temps i el patiment que he malgastat amb aquestes altres ingrates, en realitat, han estat el camí necessari per arribar fins a tu i culminar aquesta tasca de tants mesos. Doncs aquí estic, Candy. Ha arribat el moment de que els nostres destins s'uneixin. Aquesta és la meva darrera bala...

(alçant la caixa)

I és per a tu.

ESCENA 28

Jake, al Mirador de l'Àguila, tecleja unes últimes paraules i finalment... acaba d'escriure.

JAKE

Ja està. He acabat.

Extrau amb delicadesa el full de la màquina.

JAKE

(orgullós)

Cinc-centes pàgines. Ho he aconseguit.

Està pletòric.

I de sobte... Bruuuuuuuuuuum. Rugeix una motosserra. Cauen fulles d'arbre. Bruuum. Bruuum. Més motoserres. Cauen moltes fulles d'arbre. Un tronc cau brutalment i aixafa la màquina d'escriure.

ESCENA 29

A casa, Candy apareix pel passadís de les habitacions, parlant per un walkie talkie.

CANDY

La mama comunicant amb el Jimmie, em sents? Canvi.

Avança unes passes. S'atura.

CANDY

I ara? La mama comunicant amb el Jimmie, em segueixes sentint? Canvi.

Assenteix, contenta. Fa unes passes més.

CANDY

I ara? Canvi. (...) Quan el papa torni, jugaràs amb ell, em sents? Canvi. (...) No. No està enfadat. Canvi. El que passa és que ha tingut molta tensió. Canvi. Però quan torni, tots els problemes hauran acabat i el papa tornarà a ser el papa d'abans. Canvi.

Ding-dong. Truquen a la porta.

CANDY

Mira, ja ha tornat! Corre a fer-li una abraçada, canvi!

Candy va a obrir. Però s'atura.

CANDY

(escoltant el que li diuen pel walkie talkie)

Com? Què dius? Que el papa no trucaria a la porta. Canvi. Haurà oblidat les claus, amor. Canvi.

Candy es disposa a obrir. S'atura de nou.

CANDY

(enganxant l'orella al walkie talkie)

Què? (...) Sí. El papa ha marxat amb cotxe. Canvi. Per què? (...) Perquè no hem sentit arribar el cotxe. Vaja, és veritat. Canvi. Llavors, la persona que truca al timbre no pot ser el papa. Canvi. I... si no és el papa, canvi, qui és?... Canvi.

Candy mira per la finestra.

CANDY

No hi ha ningú. Canvi. Haurà marxat.

Ding-dong, ding-dong.

CANDY

Uh... S'amaga perquè no el vegi. Canvi. Oh, Jimmie; he vist una camisa de llenyataire, és l'assassí de dones, canvi!

(intentant mantenir la calma)

Escolta'm, amor: Queda't a l'habitació. Canvi. Estigues tranquil –tu no ets una dona–. Canvi. La mama està tranquil·la. Canvi...

(tremolant com un flam)

No surtis, passi el que passi, ¿d'acord? Fora i canvi.

Candy deixa el walkie talkie.

Treu de l'armari la funda de tennis. Extreu el ri-fle. S'acosta a la porta, tremolosa. Agafa el pom per obrir i quan està a punt de fer-ho...

Soroll de cotxe arribant a tota velocitat. Frenada brutal. S'obre la porta violentament i entra Jake cridant.

JAKE

Candy, ens ataquen! Han intentat matar-me! El meu rifle! On és el meu rifle!

CANDY

(que ha rodolat per terra)

Jake!

JAKE

Ja han arribat –cabrons, que ràpid–? T'han fet mal?! Malparits! On són? A fora?

(arrabassant-li el rifle a Candy)

No en deixaré un de viu!

CANDY

Què?!

JAKE

(com boig)

Acabaré amb tots.

CANDY

(intentant recuperar el rifle)

No, Jake!

JAKE

Volen destruir la meva novel·la, volen destruir el meu negoci...

CANDY

Jake!

JAKE

Deixa'm!

Jake es desfà de Candy i corre fins a la porta.

JAKE

(guaitant)

Un per un! Us liquidaré a tots!

CANDY

(suplicant, des del terra)

Jake, no!

JAKE

Sortiu, covards! Billy! Paul! Tots! Sortiu!

CANDY

Jake!

JAKE

Ha arribat la vostra hora!

CANDY

Jake, sisplau no facis una bogeria! Vols anar a la presó? Pensa en el teu fill! Pensa en mi! Què serà de nosaltres?

Jake carrega el rifle.

CANDY

Què serà de nosaltres?!!

JAKE

Morireu tots!

I comença a disparar cap a fora.

CANDY

Jaaaaaaaaaake!

Al crit de Candy li segueix un brutal brunzit elèctric i les bombetes brillen fins a la incandescència. Els mobles tremolen. La casa tremola. El Jake no dóna crèdit.

CANDY

(sobreposant-se a l'estrèpit del brunzit elèctric)

Jake! Hi ha una cosa que t'he de dir –no més secrets–!: Això no és una pujada de tensió –mai no hi ha hagut pujades de tensió–! Això és... és: un superpoder!

Jake està extasiat pel meravellós espectacle sobrenatural que té davant seu.

JAKE

(orgullós)

Tu també ho notes?? Són segles i segles de masculinitat reprimida pujant pels meus braços!! S'estan alliberant en un esclat orgàsmic!! Puc sentir-ho!! I ara... Ho sentiran ells!!

Jake apunta de nou cap a fora.

CANDY

Noooo, Jake!!!

Esclata una bombeta. Una altra bombeta. Un vidre. Un altre vidre.

JAKE

(a Candy)

Ens disparen! A terra!

Jake es protegeix darrera del marc de la porta i continua disparant. Bang! Bang! Bang!

CANDY

Noooooooooooo!!!

Esclata l'escalfador. La resplendor il·lumina la casa sencera. S'incendia el sofà. La cuina. Tot.

CANDY

(fugint per l'habitació)

Jimmie, sortim d'aquí!!

ESCENA 30

L'editorial. Jake està assegut davant la seva taula, abatut, amb la cara i la roba socarrimats.

Candy treu el cap per la porta de la impremta.

CANDY

(a Jake)

Està cansat, s'adormirà de seguida.

(a Jimmie, darrere seu)

Jimmie, amor, aquí a l'editorial no has de patir, no hi ha perill, les màquines et protegeixen. El Tony? El Tony... ara és al cel de les pilotes de tennis. Molt aviat es comunicarà amb tu en pensaments i seguireu parlant, ja veuràs. Ara dorm, carinyo, descansa.

Candy tanca la porta i entra a l'oficina.

CANDY

Pobre. El foc ha destruït el senyor pilota de tennis.

JAKE

No és l'única cosa que ha destruït el foc.

CANDY

Jake, hem de parlar... del “superpoder”.

JAKE

Se'm ha anat de les mans...

CANDY

Hi ha una cosa que hem d'aclarir –no sé com dir-ho sense que t'enfadis–...

JAKE

La meva novel·la. Vols aclarir una cosa? Comencem per aclarir la meva novel·la. Mira.

Jake alça una cosa negra de la mida d'una novel·la.

JAKE

Negra com el carbó.

CANDY

(consoladora)

Jake, ho sento.

JAKE

No es llegeix ni una lletra...

CANDY

Pots tornar a escriure-la.

JAKE

No hi ha temps.

CANDY

Tens tota la vida.

JAKE

I el Banc?

CANDY

Encara podríem tenir un cop de sort.

JAKE

Com!

Candy agafa una caixa de cartró mida foli (la caixa de cartró... de l'home de la gorra!).

JAKE

No...

CANDY

Qui ens diu que aquest esborrany de novel·la no ens l'està enviant...?

JAKE

(interrompent)

L'escombriaire?

Efectivament, la caixa està molt bruta.

CANDY

¿Qui ens diu que aquest esborrany de novel·la no ens l'està enviant la nova Jane Austen, una Jane Austen adolescent desitjant ser descoberta pel món?

JAKE

Ens ho diu: que no estem al segle XIX, que això no és Anglaterra, i que nosaltres no som la maleïda Hogarth Press.

CANDY

Una mica d'imaginació, sisplau. Siguem positius. Això podria ser la nova "Emma" de Jane Austen.

Candy obre la caixa. A dins hi ha una novel·la.

JAKE

Quina mania amb Jane Austen. Imaginació? T'he de recordar quants exemplars portem venuts del nostre flamant últim llançament: "Amy", de Caroline Baker?

CANDY

I què em dius de "Cathy" de Gwendolyn Turner?

JAKE

No em vinguis amb "Cathy" de Gwendolyn Turner, sisplau. Allò va passar fa sis anys: va ser la sort del principiant. Mai tornarem a tenir un èxit com "Cathy" de Gwendolyn Turner.

CANDY

Tinc un pressentiment: aquesta podria ser la nostra nova "Cathy" de Gwendolyn Turner.

JAKE

El mateix vas dir de... "Chelsie", de Margaret Crosby; de "Cheryl", d'Esther Johnson, de "Minnie", de "Lucie", d' "Annie", d' "Elsy", de "Christy", de "Mandy", de tots els títols que hem publicat. És possible que hàgim tingut abans aquesta conversa? Segur que sí.

CANDY

És aquesta!

JAKE

Què.

CANDY

El nou clàssic americà del segle XX.

JAKE

Sí clar. Com "Connie", com "Cassie", com "Carey". Com es titula aquesta?

CANDY

"Carrie".

JAKE

Oh, no.

CANDY

No et sembla un títol evocador?

JAKE

Sí, és clar. M'evoca la idea de fracàs.

Candy obre una carta que acompanya la novel·la.

CANDY

Sisplau, Jake, sigues optimista.

JAKE

Ho intento, ho juro, ho intento però... No em surt. De què va?

CANDY

Aquí diu que "Carrie" va sobre una noia molt especial, anomenada Carrie, que viu en un petit poble envoltada de noies amargades que es dediquen a fer-li la vida difícil perquè ella és una noia especial i les altres no poden suportar-ho...

JAKE

Oh, Candy, no...

CANDY

Donem-li una oportunitat.

JAKE

Com es diu l'autora?

CANDY

Stephen King.

JAKE

Stephen? Un home? Des de quan els homes escriuen novel·les rosa?

CANDY

"Carrie, d'Stephen King", m'agrada com sona.

JAKE

Sona a fracàs. Stephen King, Burger King. És el nom menys comercial que he sentit a la meva vida.

CANDY

Doncs si la seva novel·la es ven com les hamburgueses del Burger King saldrem el deute en una tarda...

JAKE

Té menys futur que “Amy”, de Caroline Baker. Un home parlant de coses que no sap. Bua! A més, aquest paio és un porc. Mira com envia la novel·la. Quin fàstic.

CANDY

No siguis dur amb ell. Està així perquè abans la va enviar a Harper Collins. Ho explica aquí.

Candy ho veu a la carta.

JAKE

I se la van rebutjar.

CANDY

Sí.

(mirant el que diu la carta)

Així que la va ficar a la mateixa caixa i la va enviar a McGraw Hill.

JAKE

I se la van rebutjar.

CANDY

Sí. Llavors la va ficar a la caixa i la va enviar a Arkham House, i després a Dover Publications, i a Macmillan, a Columbia Press, a Deseret Books, a Fawcett Publications, a Merriam-Webster, a Pearson, a Princeton Press, a Thomas Nelson Books... I finalment...

JAKE

Va pensar en Candy Press.

CANDY

Sí. Aquesta és la seva darrera bala –metafòricament parlant–. Creu que el temps i el patiment que va malbaratar amb aquestes ingrates editorials han estat una penitència necessària per arribar fins aquí, això diu. Que bonic, no? Només ens demana que...

(fixant l'atenció a la carta)

Si no ens agrada la seva novel·la, li tornem, sisplau, perquè és l'únic exemplar que té i li agradaria conservar-lo per poder seguir recordant-se de...

Candy empal·lideix.

CANDY

...Mi.

JAKE

De què?

CANDY

De mi.

JAKE

De tu?

CANDY

Això diu. Un moment, un moment.

(girant la caixa)

Això no porta segell.

JAKE

És impossible que arribi un paquet sense segell a no ser que el... portin personalment...

CANDY

Jake.

Candy segueix llegint.

De sobte crida com una col·legiala.

CANDY

Ahhhhhhhhhhhhh!

JAKE

Quèeeeeee!

CANDY

Es l'Stevie!

JAKE

Stevie? Quin Stevie?

CANDY

Stevie King. És un antic amic... company de l'institut. Oh, Stevie... No n'havia tornat a tenir notícies. Bé, de ningú de l'institut.

(mirant el que diu la carta)

Diu que s'ha convertit en escriptor, que, bé, que encara no li han publicat res però que no parará fins que ho aconsegueixi. Diu que aquesta és la seva primera novel·la. Que m'hagués volgut enviar un exemplar publicat per una gran editorial, perquè em sentís orgullosa. Què maco. Però no ha pogut ser. I ara... Nosaltres ens hem convertit en la seva darrera oportunitat per assolir el seu somni. Diu que va escriure aquesta novel·la pensant en mi, diu que la Carrie de la novel·la està inspirada en mi –li va canviar una mica el nom per discreció–, però que, vaja, que: sóc jo. Que el que explica és autèntic. Oh, Jake. No és bonic?

JAKE

(evidentment gelós)

A veure, deixa'm que pensi. Ets la meua dona –fa sis anys que estem casats i tenim un fill– i tu t'estàs desfent mentre llegeixes aquesta carta d'un antic amigueteu, mmmmm...

CANDY

Sisplau, Jake. L'Stevie no és com imagines. Hauries de conèixer'l. Era el típic noi retret, solitari, molt infantil. Alguns se'n reien d'ell. Jo, no.

Jake treu un petaca i fa un glop.

CANDY

Què és això!

JAKE

Til·la. El Larry em va deixar til·la envasada. Què més diu?

CANDY

Diu que... Uh, em posaré vermella.

JAKE

(mirant la petaca de "til·la")

Jo també.

CANDY

Diu que en els temps de l'institut va estar perdudament enamorat de mi. Que jo era el seu referent, la seva inspiració, la llum de la seva vida. I aquesta llum no s'ha apagat malgrat els disgustos d'aquests anys. Diu que ho sap tot de mi, que m'investiga, m'analitza, em segueix, m'observa, que respira el mateix aire que jo...

Candy mira el seu marit. Jake s'ha quedat petrificat, amb la petaca a la mà.

CANDY

Diu que...

JAKE

Candy, què li vas fer a aquest paio!

CANDY

Res. Êrem amics, no li vaig fer res. Bons amics.

JAKE

Alguna cosa vas haver de fer-li. Aquest home està obsessionat.

CANDY

Per mi va ser un amic més, no li vaig donar un tracte especial.

JAKE

I què va passar.

CANDY

Què va passar?

JAKE

Perquè perdéssiu el contacte. Què li vas fer?

CANDY

Bé, l'institut es va incendiar i ens van distribuir per diversos centres. A tots en un, a mi en un altre.

JAKE

I no vas tenir més contacte amb ell?

CANDY

No fins ara.

JAKE

Molt bé. Doncs ficaràs això dins d'aquesta porqueria de caixa i li enviaràs de tornada amb una nota que digui ben clar: No em molestis més.

CANDY

No m'ha molestat. Jake, crec que estàs malinterpretant el petit Stevie: Va escriure la seva primera novel·la. Desitjava que la publicués una editorial gran. No va poder ser. Me l'ha enviada. Potser nosaltres la podem publicar. Fi de l'assumpte. Qui sap, podria ser el nostre cop de sort.

JAKE

Aquesta novel·la és una porqueria. Com la caixa. Millor la llencem a la paperera.

Jake tira la novel·la a la paperera.

CANDY

Una porqueria? Que potser l'has llegida?

JAKE

No cal.

CANDY

Té la determinació de convertir-se en un escriptor d'èxit. Aquí diu...

(tornant a la carta)

... Que ha començat a treballar en una nova novel·la. La seva novel·la de maduresa. I jo torno a ser la protagonista, què bé! No pot dir sobre què tractarà perquè ni tan sols ell ho sap. Perquè –diu– no explicarà cap episodi del passat sinó: del futur. La novel·la s'inspirarà –diu– en els propers mesos de la meua vida.

Candy mira Jake, preocupada. Jake porta estona preocupat.

CANDY

Curiós, veritat.

(continua)

Diu: "Candy, vas omplir la meua vida, vas ser la meua esperança, la meua raó de ser, d'existir, vas ser la torxa que guiava els meus passos amb la seva resplendor..."

JAKE

Aquest tio és un psicòpata!

CANDY

I pensa seguir il·luminant el món amb les meves vivències novel·lades.

(mira al seu marit)

No, Jake! És un noi normal! Sempre va ser un noi normal! El recordo al pati de l'escola. És que l'estic veient ara...

JAKE

(s'espanta)

On!

CANDY

Al meu cap! El veig, amb aquelles ulleres de culet d'ampolla, la seva camisa de llenyataire...

JAKE

Camisa de llenyataire? Ulleres de cul d'ampolla?

CANDY

(recordant)

I aquella gorra de color vermell.

JAKE

Oh, Déu meu! Està aquí!

CANDY

(emocionada)

On!

JAKE

A Ellentown! A aquest tio l'he vist! Al bar del Larry!

CANDY

A l'Stevie!

JAKE

Sí! Va intentar matar-me! Em va amenaçar! Oh, Candy! Aquest paio és el boig que està assassinant dones!

CANDY

No pot ser.

JAKE

Sí que pot ser! No hi ha dubte! Cagon Déu, no tinc rifle, es va cremar, merda! Estem en perill! Podria entrar en qualsevol moment!

CANDY

Tancaré amb el pestell si això et fa sentir més segur.

JAKE

Destrossarà la porta amb la seva destrat de llenyataire. I després ens obrirà en canal i ens traurà els budells! Candy! Hem de marxar d'aquí! Ara!

CANDY

Ara?

JAKE

Si ens quedem morirem a mans d'aquest brut imitador de Charles Manson!

CANDY

Marxar-nos? Però Jake, a on?

JAKE

A qualsevol lloc! Lluny d'aquí!

CANDY

El banc es quedarà amb l'editorial!

JAKE

Que se la quedi!

CANDY

I amb la nostra casa!

JAKE

Tota per a ells! De què ens servirà una casa i un negoci si estem morts?
Es tracta de salvar el coll, Candy!

CANDY

I el Jimmie?

JAKE

Jimmie ve amb nosaltres, per descomptat!

CANDY

On estudiarà?

JAKE

A la merda les escoles!

CANDY

No tenim on anar! No tenim diners!

JAKE

Tinc un lloc!

CANDY

Quin lloc!

Jake treu de la butxaca el fulletó de l'hotel i li mostra a Candy.

CANDY

Sí, home! Un hotel? No tenim diners i vols anar a un hotel?

JAKE

Has sentit a parlar alguna vegada dels H. M., amor?

CANDY

Els H. M.? Què és això?

JAKE

El nostre passaport cap a una vida millor.

CANDY

Passap...? Jake, dimonis, què estàs dient!

JAKE

Has dit "dimonis".

CANDY

M'estàs posant nerviosa.

JAKE

Ara no hi ha temps per a explicacions. Creu-me: Tindrem allotjament i menjar gratis! El que queda d'hivern!

CANDY

Gratis?

JAKE

Sí!

CANDY

Però, Jake!

JAKE

Confia en mi!

(histèric)

Aquest paio arribarà en qualsevol moment! Vés a buscar al Jimmie! De pressa! Marxem d'aquí!

CANDY

Jake! Necessito pensar! Aquest poble és casa meva, no vull marxar d'aquesta manera...!

JAKE

Pensar! Què has de pensar! Ens matarà a tots tres! A mi, a tu i al Jimmie! Vols anar a aquest hotel o vols morir assassinada per un boig?

"Riiiiiing. Riiiiiing". Es congela l'escena.

ESCENA 31

El psiquiatre, enganxat al telèfon.

PSIQUIATRE

(nerviós)

Contesti, contesti, contesti...

CANDY (EN OFF)

Aquest és el contestador automàtic de la residència de la família Wallace. Si voleu deixar un missatge, sisplau feu-ho després de sentir el senyal.

Piiiiiip.

PSIQUIATRE

(angoixat)

Acabo d'escoltar el seu missatge, senyora Wallace. Puc dir-li a quina ciutat de Texas va el protagonista de la novel·la: a Dallas. I si vol puc dir-li fins i tot la data exacta: 22 de novembre de 1963: el dia en què el president

Kennedy va ser assassinat. Puc aventurar fins i tot el que passa en aquesta darrera pàgina que vostè encara no ha llegit, i li asseguro que no té res a veure amb ser feliços i menjar anissos. Escolti'm bé: L'encarnació del mal no és l'home del rifle. L'home del rifle és un vulgar sicari contractat per Nixon per matar Jackie Kennedy, tan vulgar i "inútil" que fallarà el tret. I això, el seu marit ho sap. I perquè això no passi, li pren el rifle. Entén el que li vull dir? Per assegurar-se que mor qui el seu marit considera que és l'encarnació del mal... Jackie Kennedy. Li vaig dir que aquesta novel·la és una projecció de les conviccions i els propòsits més íntims del seu marit. Bé. Senyora Wallace, ¿s'adona de com va vostè vestida, del pentinat que porta, de com arrossega les síl·labes? El seu marit potser encara no ho sap, però vol matar-la. Si us plau: Allunyi's d'ell!!

ESCENA 32

Es descongela l'escena a l'editorial.

JAKE

Vols anar a aquest hotel o vols morir assassinada per un boig?

Candy ho té tan clar que amb prou feines necessita pensar:

CANDY

No vull morir assassinada per un boig. Com es diu l'hotel?

Jake mira el fullet.

JAKE

Overlook.

CANDY

Anem a l'Overlook, Jake.

JAKE

Així m'agrada.

(feliç)

Vinga, de pressa! Desperta el Jimmie i fica tota la roba que puguis en una maleta. Jo prepararé el cotxe. T'espero fora!

CANDY

Sí!

Candy va cap a la porta. Abans de sortir, no obstant, s'atura. Torna fins a Jake i li fa un petó de pel·lícula. Després marxa, feliç com una adolescent.

Jake va fins a la màquina d'escriure i li parla directament.

JAKE

Tu véns amb mi perquè... penso escriure la meva gran novel·la. Ho juro. Alliberaré aquest superpoder orgàsmic que porto dins.

5a simfonia de Beethoven, Ta-Ta-Ta-Taaaaan! Jake apaga la llum i se'n va amb la màquina d'escriure.

D'un racó fosc, sorgeix algú que estava amagat. És... l'home de la gorra, ulleres gruixudes i camisa de llenyataire. Va fins a la paperera, rescata la seva novel·la amb patètic dramatisme i se'n va.

FI.

ESCENA 33

Aplaudiments.

Surt a escena l'actor que interpreta a l'HOME DE LA GORRA. I saluda.

Surt a escena l'actor que interpreta al PSIQUIATRE. I saluda.

Surt a escena l'actriu que interpreta a CANDY. I saluda.

Surt a escena l'actor que interpreta a JAKE. I saluda.

Interrupció.

ESCENA 34

Platja de Florida.

El barman, escrivint una postal.

BARMAN

"Estimat Jake: Aquí està la postal promesa –com et conec, la envio a l'hotel Overlook–. Florida és me-ra-ve-llo-sa. Hi ha gent molt curiosa per aquí, molts cubans. Vols una frase bona? "No por mucho madrugar amanece más temprano". Repeteix-la mil vegades fins que la interioritzis perquè és la fórmula de la felicitat... Imagina-ho: t'aixeques al migdia, després sol, platja, noies amb biquini... No et confonguin les notícies alarmistes que estan començant a parlar d'un nou Charles Manson per Florida, ni cas, Florida és el paradís. Sincerament, desitjo que acabis d'escriure la teva novel·la però, amb la Candy a prop, ho dubto. El meu consell? Si la teva dona t'impedeix acabar-la, acaba amb la teva dona, com vaig acabar jo amb la meva. Una abraçada del teu amic, Larry".

BARMAN

(per a si)

No et vaig explicar com vaig acabar amb la meva dona? Doncs res:

(explica)

Jo deia: parets marrons, hamburgueses i cerveses. Ella: parets rosa, suc i pastissos. I en això que de sobte noto com si segles i segles de masculinitat pugessin pels meus braços i, per quan vull seguir argumentant, la meva dona està callada, a terra, immòbil, de color morat. Va ser una sensació brutal, irreplicable. Me-ra-ve-llo-sa. He dit irreplicable? Nooo...

5a Simfonia de Beethoven. Ta-Ta-Ta-Taaaaan!

FI.

Marc Egea © Copyright